

Funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Agreement n° 2019-1-ES01-KA201-064564

DEFICIENȚA AUDITIVĂ

CURS PENTRU MENTORI

UNITATEA 1 DEFICIENȚA AUDITIVĂ

CUPRINS UNITATEA 1

- 1.1 Procesul auditiv
- 1.2 Clasificarea deficiențelor auditive
- 1.3 Dispozitive auditive (aparate auditive, implantul cohlear)

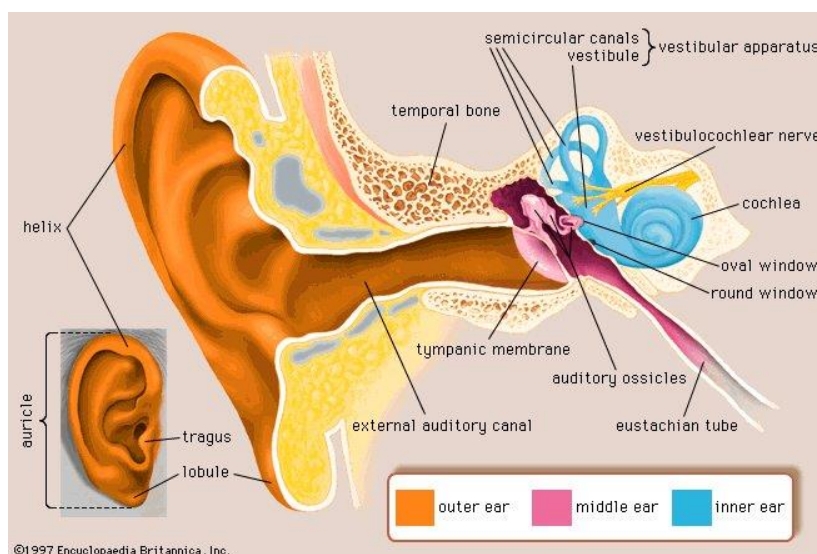
OBIECTIVE

- Descrierea anatomiei și fiziologiei urechii
- Clasificarea deficiențelor auditive
- Descrierea dispozitivelor auditive

1.1. PROCESUL AUDITIV

1.1.1 Anatomia urechii umane

Urechea umană este organul auzului și echilibrul, ea detectează și analizează sunetul prin transducție (sau conversia undelor sonore în impulsuri electrochimice) și menține echilibrul.

Descrierea imaginii: Structura urechii umane: urechea externa, urechea medie, urechea interna

Urechea umană, ca și a altor mamifere, conține organe de simț care îndeplinesc două funcții destul de diferite: cea a auzului și cea a echilibrului postural și coordonarea mișcărilor capului și a ochilor.

Din punct de vedere anatomic, urechea are trei părți distincte: urechea externă, mijlocie și internă.

- **Urechea externă** este formată din porțiunea vizibilă numită auriculă și canalul auditiv extern scurt, al cărui capăt interior este închis de membrana timpanică, denumită în mod obișnuit timpan. Funcția urechii externe este de a capta undele sonore și de a le ghida către membrana timpanică.
- **Urechea medie** este o cavitate îngustă umplută cu aer în osul temporal. Prezintă un lanț de trei oase mici – ciocanul, nicovala și scărița, numite oscioare auditive. Acest lanț de oscioare conduce sunetul de la membrana timpanică la urechea internă, care a fost cunoscut încă din vremea lui Galen (secolul al II-lea e.n.) ca labirint. Este un sistem complicat de pasaje și cavități umplute cu lichid situate adânc în porțiunea osoasă a osului temporal.
- **Urechea internă** este formată din două unități funcționale: aparatul vestibular, format din vestibul și canale semicirculare, care conține organele senzoriale ale echilibrului postural; și cohleea în formă de cochilie de melc, care conține organul senzorial al auzului. Aceste organe senzoriale sunt terminații extrem de specializate ale celui de-al optulea nerv cranian, numit și nervul vestibulocohlear.

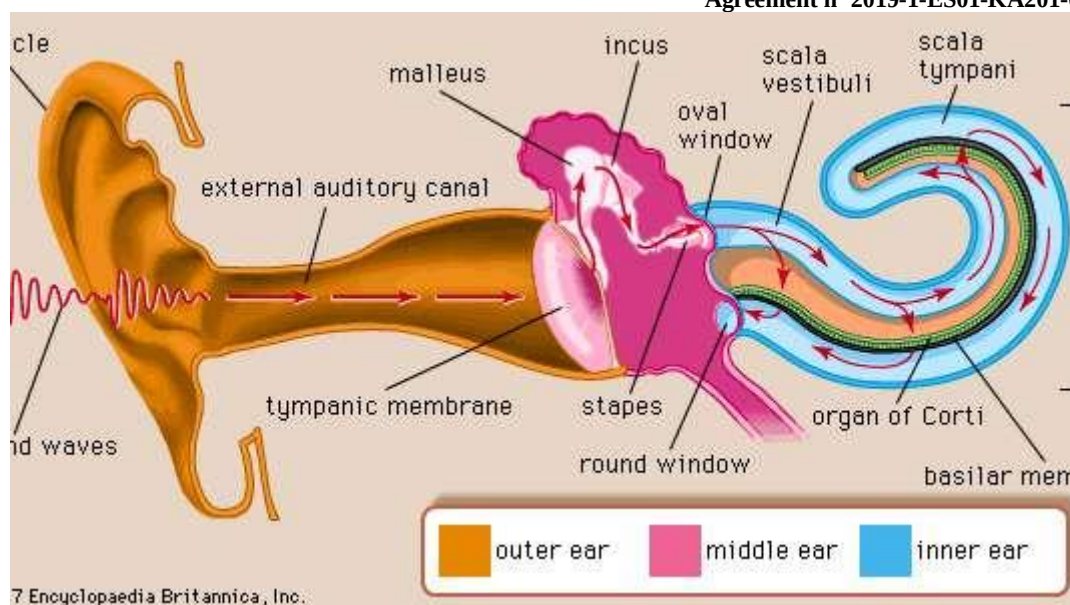
1.1.2 Fiziologia auzului

Auzul este procesul prin care urechea transformă vibrațiile sunetului din mediul extern în impulsuri nervoase care sunt transportate către creier, unde sunt interpretate ca sunete. Sunetele sunt produse atunci când obiectele care vibrează, cum ar fi coarda atinsă a unei chitare, produc impulsuri de presiune ale moleculelor de aer care vibrează, mai cunoscute sub numele de unde sonore.

Urechea poate distinge diferite aspecte ale unui sunet, cum ar fi intensitatea și înălțimea acestuia, prin detectarea și analizarea diferitelor caracteristici fizice ale undelor. Pitch este percepția frecvenței undelor sonore - de exemplu, numărul de lungimi de undă care trec de un punct fix într-o unitate de timp. Frecvența este de obicei măsurată în cicluri pe secundă sau hertz. Urechea umană este cea mai sensibilă și detectează cel mai ușor frecvențe de la 1.000 la 4.000 hertz, dar cel puțin pentru urechile tinere normale, întreaga gamă sonoră se poate extinde de la aproximativ 20 la 20.000 hertz. Undele sonore cu o frecvență și mai mare sunt denumite ultrasunete, deși pot fi auzite de alte mamifere

Volumul este percepția intensității sunetului - adică presiunea exercitată de undele sonore asupra membranei timpanice. Cu cât amplitudinea sau forța lor este mai mare, cu atât este mai mare presiunea sau intensitatea și, în consecință, intensitatea sunetului. Intensitatea sunetului este măsurată și raportată în decibeli (dB), o unitate care exprimă magnitudinea relativă a unui sunet pe o scară logaritmică. Afirmat într-un alt mod, decibelul este o unitate pentru compararea intensității oricărui sunet dat cu un sunet standard care este doar perceptibil pentru urechea umană normală la o frecvență în intervalul la care urechea este cea mai sensibilă. Pe scara de decibeli, domeniul auzului uman se extinde de la 0 dB, ceea ce reprezintă un nivel aproape inaudibil, până la aproximativ 130 dB, nivelul la care sunetul devine dureros.

Pentru ca un sunet să fie transmis sistemului nervos central, energia sunetului suferă trei transformări. În primul rând, vibrațiile aerului sunt transformate în vibrații ale membranei timpanice și ale osicioarelor urechii medii. La rândul lor, acestea devin vibrații în fluidul din cohlee. În cele din urmă, vibrațiile fluidelor stabilesc unde de călătorie de-a lungul membranei bazilare care stimulează celulele organului Corti. Aceste celule convertesc vibrațiile sonore în impulsuri nervoase din fibrele nervului cohlear, care le transmite trunchiului cerebral, din care sunt retransmise, după prelucrare extinsă, în zona auditivă primară a cortexului cerebral, centrul suprem al creierului pentru auz. Numai când impulsurile nervoase ajung în această zonă, ascultătorul devine conștient de sunet.

Descrierea imaginii: Mecanismul auzului.

Undele sonore intră în urechea externă și se deplasează prin canalul auditiv extern până când ajung la membrana timpanică, provocând vibrația membranei și a lanțului atașat al oscioarelor auditive. Vibrațiile sunt transmise ferestrei ovale și fluidelor cohleei, provocând vibrația membranei bazilare. Acest lucru stimulează celulele senzoriale ale organului Corti, deasupra membranei bazilare, pentru a trimite impulsuri nervoase către creier.

În esență, urechile noastre lucrează pentru a modifica stimulul acustic care intră și se mișcă prin canalele urechii, într-o formă de cod neuronal pe care creierul nostru îl poate descifra, prelucra și înțelege.

Există 6 pași de bază care descriu modul în care auzim:

1. Sunetul captat de pavilion ajunge în canalul auditiv extern și determină vibrarea timpanului
2. Timpanul vibrează în funcție de intensitatea diferitelor sunete
3. Aceste vibrații sonore își croiesc drum prin lanțul de oscioare până la cohlee
4. Vibrațiile sonore fac ca fluidul din cohlee să se deplaseze precum valurile oceanului
5. Mișcarea fluidului la rândul său face ca celulele nervului auditiv să preia orice semnale neuronale create de celulele auditive. Celulele de la un capăt al cohleei

transferă informațiile sunetului cu ton redus, iar celulele de de la capătul opus transferă informații sunetului cu ton înalt.

6. Nervul auditiv deplasează semnale către creier unde sunt apoi traduse în sunete recunoscute și semnificative. Creierul este cel care „aude”.

Procesul nostru auditiv ne conectează cu adevărat la peisajul sonor al mediului înconjurător. Sistemul nostru auditiv ne oferă o capacitate uimitoare de a identifica și de a înțelege cele mai minuscule repere acustice. De fapt, creierul nostru este capabil să stocheze echivalenții neuronali ai modelelor acustice precum muzica, vocile, sunetele de pericol și sunetele de mediu. Această similitudine ne face mult mai ușor să recunoaștem și să procesăm atât sunete familiare, cât și sunete necunoscute.

Pierderea auzului apare atunci când sunetele care sunt de obicei puternice devin mai moi și mai puțin inteligibile; acesta este un rezultat al creierului nostru indus în eroare printr-o pierdere de audibilitate. Informațiile devin, de asemenea, distorsionate pe măsură ce ajung la creier, perturbând calitatea auzului nostru.

Traumatismele craniene, bolile neurologice, tulburările medicale sau procesul de îmbătrânire pot duce la modificări ale capacității creierului de a procesa stimulii în mod eficient. Acest lucru poate duce la simptome care reflectă pierderea auzului; astfel de simptome pot include neatenție, răspunsuri inadecvate și confuzie. Creierul nostru funcționează cu urechile noastre într-un mod incredibil, procesând informațiile neuronale în auzul nostru și tot ceea ce implică acesta.

1.2. CLASIFICAREA DEFICIENȚELOR AUDITIVE

Există diferite cauze ale pierderii auzului care afectează persoanele de toate vârstele, ceea ce face importantă cunoașterea semnelor cheie asociate fiecărui tip. Pierderea auzului se poate datora din motive ereditare, anumite medicamente,

îmbătrânire, infecții, expunerea continuă la zgomot excesiv la locul de muncă și chiar o explozie puternică sau traumatisme pot afecta starea auzului. Fără o protecție adecvată pentru urechi, chiar și anumite hobby-uri pot deteriora auzul cu timpul; acestea ar putea include vânătoarea, motociclismul, evenimentele muzicale sau împușcăturile.

Principalele tipuri de hipoacuzie sunt clasificate în trei categorii:

- **Hipoacuzie senzorială**, ceea ce înseamnă că apare o problemă fie la nivelul urechii interne, fie la nivelul nervului auditiv, care transmite sunetul către creier.
- **Hipoacuzie conductivă**, ceea ce înseamnă că sunetul nu ajunge la urechea internă, de obicei datorită unei obstrucții sau traume
- **Hipoacuzie mixtă**, înseamnă că pierderea auzului este cauzată de o combinație a celor două, senzorială și conductivă

Hipoacuzia senzorială

Cel mai frecvent tip de hipoacuzie este cea senzorială. Este o pierdere permanentă a auzului care are loc atunci când există leziuni ale celulelor senzoriale auditive ale urechii interne sau ale nervului auditiv în sine, care previne sau slăbește transferul semnalelor nervoase către creier. Aceste semnale nervoase blocate transportă informații despre intensitatea și claritatea sunetelor.

Cauze

Dacă un copil se naște cu hipoacuzie senzorială, este cel mai probabil din cauza unui sindrom genetic sau a unei infecții transmise de la mamă la făt în uter, cum ar fi toxoplasmoza, rubeola sau herpesul.

Când pierderea auzului senzorial neural se dezvoltă mai târziu în viață - ceea ce este mai tipic - poate fi cauzată de o mare varietate de factori declanșatori.

Cele mai frecvente cauze:

- Îmbătrânire normală
- Expunerea la zgomote puternice, adesea dobândite la locul de muncă

Cauze mai puțin frecvente

- Boli de inimă și diabet
- Infecții precum oreionul
- Boala Meniere
- Un efect secundar al medicamentelor
- Neurom acustic sau alte creșteri canceroase în urechea internă
- Leziuni traumatice care afectează urechea internă sau nervul auditiv
- Boală autoimună

Simptome

Simptomele pierderii auzului senzorial neuronal afectează atât intensitatea, cât și claritatea sunetelor. Pentru mulți oameni, aceștia vor avea pierderea auzului de înaltă frecvență, rezultând următoarele probleme cu auzul:

- Vorbirea celorlalți poate părea neclară sau mormăită sau un sentiment că poate auzi, dar nu înțelege
- Dificultăți în urma unei conversații atunci când două sau mai multe persoane vorbesc în același timp
- Un sunet constant sau zumzet în urechi (tinitus)
- Probleme de ascultare în medii zgomotoase (de exemplu, gări, șantiere, centre de convenții, arene sportive etc.)
- Dificultăți de a auzi vocile femeilor sau copiilor și alte sunete înalte
- Anumite sunete de vorbire sunt dificil de auzit în timpul conversațiilor (de exemplu, sunetul „s” sau „th”)
- Zgomotele pot părea prea puternice sau prea liniștite
- Un sentiment de dezechilibru sau amețală

Persoanele cu hipoacuzie senzorială spun adesea că pot auzi oameni vorbind, dar nu clar.

Tratament

Nu există nicio metodă medicală sau chirurgicală de reparare a celulelor auditive ale urechii interne sau ale nervului auditiv dacă acestea sunt deteriorate. Cu toate acestea, hipoacuzia senzorială poate fi tratată cu aparate auditive sau cu implanturi cohleare, în funcție de gravitatea pierderii.

Dispozitivele de ascultare asistată, cum ar fi dispozitivele de alertă, ceasurile cu alarmă vibratoare și telefoanele cu subtitrare, oferă o soluție completă de auz. Pentru persoanele cu pierderi auditive severe până la profunde, aparatele auditive electrice pot ajuta.

Hipoacuzia conductivă

Un tip mai puțin frecvent de pierdere a auzului este pierderea auzului conductivă, care apare atunci când există o obstrucție sau deteriorare a urechii externe sau medii care împiedică transmiterea sunetului către urechea internă. Hipoacuzia conductivă poate fi temporară sau permanentă, în funcție de cauză.

Cauze

Cauzele pierderii auditive conductive pot fi diferențiate în funcție de ce parte a urechii afectează - fie urechea externă, fie cea medie:

Urechea externă

- Stenoză sau îngustarea canalului urechii
- Impactarea cerii
- Exostoze (proeminențe asemănătoare oaselor care se pot dezvolta în interiorul canalului urechii și pot cauza blocaje potențiale)
- Otita externă
- Obstrucții cauzate de corpuri străine introduse în ureche
- Microtia

Urechea medie

- O ruptură a membranei timpanice cauzată de leziuni, infecții ale urechii sau modificări extreme și rapide ale presiunii aerului
- Timposcleroza, o îngroșare a membranei timpanice
- Otita medie (infecția urechii) și / sau o acumulare de lichid în urechea medie

- Blocaje în trompa Eustachian, care leagă urechea medie de partea din spate a nasului și gâtului
- Otoscleroza, care afectează micul os al urechii medii cunoscut sub numele de stape
- Creșteri anormale sau tumori care se formează în urechea medie, cum ar fi colesteatomul sau tumorile glomusului
- discontinuitatea lanțului osicular sau întreruperea legăturii dintre oasele urechii medii, cauzată de leziuni sau traume grele

Simptome

Deoarece urechea internă sensibilă și nervul auditiv sunt intacte, o persoană care suferă de pierderea auzului conductiv are în primul rând dificultăți în ceea ce privește sunetul general al sunetelor, dar nu claritatea. Persoanele cu acest tip de pierderi constată adesea că este suficientă creșterea volumului radioului sau televiziunii pentru a-și îmbunătăți capacitatea de a auzi. Următoarele simptome sunt, de asemenea, în concordanță cu acest tip de pierdere:

- Timp mai ușor de auzit dintr-o ureche decât cealaltă
- Durere în una sau ambele urechi
- Senzație de presiune în una sau ambele urechi
- Dificultate sau frustrare la conversațiile telefonice
- Un miros urât care provine din canalul urechii
- Un sentiment că propria voce sună mai tare sau diferit

Tratament

Uneori există tratamente medicale sau chirurgicale care pot îmbunătăți capacitatea de auz pentru cei cu pierderea auzului conductiv. De exemplu, pierderile conductive cauzate de impactul cu ceară, obiecte străine, creșteri anormale sau infecții ale urechii pot fi adesea corectate cu tratamente medicale, cum ar fi extracția cerii, antibiotice sau proceduri chirurgicale.

Pierderile de auz conducătoare cauzate de alte anomalii, cum ar fi stenoza canalului urechii, exostozele, otoscleroza și discontinuitatea lanțului osicular sunt mai dificil de

tratat medical și pot fi considerate o pierdere de auz permanentă. Aceste pierderi conductive pot fi tratate fie cu aparate auditive standard, fie cu dispozitive implantabile ancorate în os.

Hipoacuzia mixtă

Hipoacuzia mixtă este orice combinație de hipoacuzie senzorială și conductivă.

Cauze

Pierderea auzului mixt apare de obicei atunci când urechea suferă un fel de traume. De asemenea, se poate întâmpla treptat în timp, atunci când o pierdere de auz este agravată de alta. De exemplu, o persoană cu o pierdere de auz conductivă de lungă durată ar putea suferi pierderea auzului legată de vârstă pe măsură ce îmbătrânește. Alternativ, o persoană cu hipoacuzie legată de vârstă poate avea o hipoacuzie mixtă temporară din cauza impactului cu ceară.

Simptome

Simptomele hipoacuziei mixte vor fi o combinație a celor enumerate mai sus pentru celelalte două tipuri de hipoacuzie.

Tratament

Opțiunile de tratament pentru pierderea auzului mixt vor depinde de faptul dacă pierderea este mai senzorială sau conductivă. Dacă o parte mai mare a pierderii este cauzată de o componentă conductivă, procedurile chirurgicale și alte tratamente medicale ar putea fi mai eficiente în corectarea problemelor de auz. Dacă o parte mai mare a pierderii este senzorială, aparatele auditive sau dispozitivele implantabile pot fi cea mai bună opțiune.

Gradul de pierdere a auzului poate varia de la ușoar la profund:

Pierdere ușoară a auzului - o persoană cu o pierdere ușoară a auzului poate auzi unele sunete, dar sunetele slabe sunt greu de auzit.

Pierdere moderată a auzului - o persoană cu o pierdere moderată a auzului nu poate auzi atunci când o altă persoană vorbește la un nivel normal.

Pierdere severă a auzului - o persoană cu hipoacuzie severă nu va auzi nimic atunci când o persoană vorbește la un nivel normal ci doar câteva sunete puternice.

Pierdere profundă a auzului - o persoană cu o pierdere profundă a auzului nu va auzi nici un discurs ci doar sunete foarte puternice.

Pierdere auzului poate fi descrisă și ca:

Unilaterală sau bilaterală - pierdere auzului poate fi la o ureche (unilaterală) sau la ambele urechi (bilaterală).

Pre-lingual sau post-lingual - pierdere auzului s-a produs înainte ca o persoană să învețe să vorbească (pre-linguală) sau după ce o persoană a învățat să vorbească (post-linguală)

Simetrică sau asimetrică - pierdere auzului este la fel la ambele urechi (simetrică) sau este diferită la fiecare ureche (asimetrică).

Progresivă sau bruscă - pierdere auzului se agravează în timp (progresivă) sau se întâmplă rapid (brusc).

Fluctuantă sau stabilă - pierdere auzului devine fie mai bună, fie mai gravă în timp (fluctuantă), fie rămâne la fel în timp (stabilă).

Debut congenital sau dobândit / întârziat - pierdere auzului este prezentă la naștere (congenitală) sau apare ceva mai târziu în viață (debut dobândit sau întârziat).

1.3. DISPOZITIVE AUDITIVE (APARATE AUDITIVE, IMPLANTUL COHLEAR)

Aparatele auditive sunt folosite pentru majoritatea persoanelor cu hipoacuzie, dar pentru cei care sunt surzi sau cu dificultăți auditive, implanturile cohleare pot fi o opțiune mai bună.

Atât aparatele auditive, cât și implanturile cohleare funcționează cel mai bine pentru persoanele diagnosticate cu pierdere auzului senzorial, ceea ce înseamnă că au leziuni ale celulelor auditive din urechea internă și / sau căile nervoase de la urechea internă la creier.

Deci, care este diferența dintre cele două dispozitive? Implanturile cohleare sunt implantate chirurgical de către un specialist, chirurgical. Stimulează nervul auditiv pentru a oferi senzația de sunet celor care sunt surzi sau cu dificultăți auditive. Aparatele auditive sunt detașabile și sunt utilizate pentru a amplifica sunetul pentru persoanele cu auz slab. Pot fi puse și scoase din canalul auditiv extern de către utilizator.

1.3.1 Aparatele auditive

Un aparat auditiv este un mic dispozitiv electronic pe care îl purtați în ureche sau în spatele urechii. Face sunetele mai puternice, astfel încât o persoană cu hipoacuzie să poată asculta, comunica și participa mai complet la activitățile zilnice. Un aparat auditiv poate ajuta oamenii să audă mai mult atât în situații de liniște, cât și în situații zgomotoase. Cu toate acestea, doar aproximativ una din cinci persoane care are nevoie de un aparat auditiv utilizează de fapt unul.

Un aparat auditiv are trei părți de bază: un microfon, amplificator și difuzor. Aparatul auditiv primește sunetul printr-un microfon, care transformă undele sonore în semnale electrice și le trimite către un amplificator. Amplificatorul mărește puterea semnalelor și apoi le trimite la ureche printr-un difuzor.

Aparatele auditive sunt utile în primul rând pentru îmbunătățirea înțelegerii auzului și a vorbirii persoanelor care au pierderea auzului care rezultă din deteriorarea celulelor senzoriale mici din urechea internă, numite celule auditive. Acest tip de hipoacuzie se numește hipoacuzie senzorială neurală. Daunele pot apărea ca urmare a bolilor, îmbătrânirii sau rănirii cauzate de zgomot sau de anumite medicamente.

Un aparat auditiv mărește vibrațiile sonore care intră în ureche. Celulele capilare supraviețuitoare detectează vibrațiile mai mari și le transformă în semnale neuronale care sunt transmise de-a lungul creierului. Cu cât deteriorarea celulelor auditive ale unei persoane este mai mare, cu atât pierderea auzului este mai severă și cu atât este mai mare amplificarea aparatului auditiv necesară pentru a face diferența.

Cu toate acestea, există limite practice ale capacității de amplificare pe care o poate oferi un aparat auditiv. În plus, dacă urechea internă este prea deteriorată, chiar și vibrațiile mari nu vor fi convertite în semnale neuronale. În această situație, un aparat auditiv ar fi inefficient.

Există trei stiluri de bază ale aparatelor auditive. Stilurile diferă în funcție de dimensiune, amplasarea lor pe sau în interiorul urechii și gradul în care amplifică sunetul:

- În spatele urechii (BTE)
- În ureche (ITE)
- În interiorul canalului auditiv

Deși funcționează diferit față de aparatele auditive descrise mai sus, aparatele auditive implantabile sunt concepute pentru a ajuta la creșterea transmiterii vibrațiilor sonore care intră în urechea internă. Un implant al urechii medii (MEI) este un dispozitiv mic atașat la unul dintre oasele urechii medii. În loc să amplifice sunetul care călătorește către timpan, un MEI mișcă direct aceste oase. Ambele tehnici au ca rezultat net întărirea vibrațiilor sunetului care intră în urechea internă, astfel încât să poată fi detectate de indivizi cu pierderea auzului senzorial neural. Un aparat auditiv ancorat în os (BAHA) este un dispozitiv mic care se atașează la osul din spatele urechii. Dispozitivul transmite vibrații sonore direct către urechea internă prin craniu, ocolind urechea medie. BAHA sunt utilizate în general de persoanele cu probleme ale urechii medii sau surditate la o ureche. Deoarece este necesară intervenția chirurgicală pentru implantarea oricăruia dintre aceste dispozitive, mulți specialiști consideră că beneficiile ar putea să nu depășească riscurile.

1.3.2 Implantul cohlear

Implanturile cohleare sunt dispozitive medicale complexe care trebuie implantate chirurgical de către un profesionist medical. Aceste dispozitive ocolesc porțiunea deteriorată a urechii interne pentru a stimula direct nervul auditiv. Implanturile

cochleare nu restabilesc auzul, ci mai degrabă oferă senzația de sunet pentru cei surzi sau cu pierderi auditive profunde.

Există două părți principale ale unui implant cohlear: extern și intern:

- Componenta externă găzduiește un microfon, procesor de vorbire și emițător. Un fir mic conectează microfonul și procesorul de vorbire la transmițător, care este poziționat în afara urechii peste receptor.
- Componenta internă conține un receptor care este implantat sub piele chiar în spatele urechii, împreună cu unul sau mai multe rețele de electrozi care sunt implantate adânc în urechea internă.

Un magnet conectează cele două părți principale.

Cele două componente sunt cuplate cu ajutorul unui magnet puternic. Sunetul adunat de la microfon și procesorul de vorbire este transmis către receptor, care îl convertește în impulsuri electrice și îl expediază către electrozi. Când acești electrozi stimulează nervul auditiv, creierul primește un semnal pentru a procesa sunetul.

BIBLIOGRAFIE

- <https://hearingsense.com.au/hearing-process/>
- <https://www.britannica.com/science/ear/The-physiology-of-hearing>
- <https://www.uhac.ca/hearing-loss/signs-of-hearing-loss/>
- <https://uihc.org/health-topics/types-hearing-impairment>
- <https://www.cdc.gov/ncbddd/hearingloss/types.html>
- <https://www.healthyhearing.com/help/hearing-loss/types>
- <https://www.healthyhearing.com/report/50652-What-is-the-difference-between-hearing-aids-and-cochlear-implants>
- <https://www.hearingloss.org/hearing-help/technology/cochlear-implantable-devices/>
- <https://www.dukehealth.org/blog/hearing-aids-vs-cochlear-implants>

- <https://www.nidcd.nih.gov/sites/default/files/Documents/health/hearing/nidcd-hearing-aids.pdf>

UNITATEA 2.

IMPLICAȚII PSIHOSOCIALE ALE DEFICIENȚEI AUDITIVE

CAPITOLE UNITATEA 2

Introducere

2.1. Aspecte comunicative

2.2. Aspecte sociale și psihologice

2.3. Diversitatea persoanelor cu surditate sau deficiență de auz

Bibliografie

Objective

- Cunoașterea repercusiunilor comunicative, sociale și psihologice pe care le implică un handicap auditiv în termeni generali.
- Conștientizarea diversității elevilor cu deficiențe de auz atunci când stabiliți criterii generale pentru elevii cu deficiențe de auz.

Introducere

Este esențial să rețineți că elevii cu deficiențe de auz cu vârste cuprinse între 12 și 18 ani sunt adolescenți la fel ca colegii lor auditori. Deficitul auditiv este o altă caracteristică a acestor persoane. Fiecare adolescent își trăiește deficiența de auz în mod diferit. Deci, interacțiunea cu acești elevi nu ar trebui să se concentreze doar pe deficitul lor de auz. Elevii trebuie considerați ca o persoană întreagă; surditatea este încă o caracteristică a diversității lor umane.

Aproape 80% din surditate este prezentă la naștere, iar 97% dintre copiii surzi se nasc în familii auditive, a căror limbă maternă este limba orală. Această circumstanță determină modul în care părinții comunică cu copiii lor surzi.

Famiiliile trebuie să fie informate cu privire la toate alternativele și opțiunile de comunicare și la modelele educaționale, pentru a decide ce este cel mai bun pentru copiii lor cu deficiențe de auz. Prin urmare, alegerea limbii materne este un drept al familiilor, care trebuie să decidă pe baza informațiilor complete despre surditate și tulburări de auz și consecințele acestora în dezvoltarea evolutivă a copilului lor, la nivel comunicativ, cognitiv și social. Trebuie luat în considerare faptul că copiii lor pot atinge un nivel de autonomie personală ca orice altă persoană care aude.

Astfel, eterogenitatea elevilor cu surditate sau hipoacuzie trebuie subliniată, deoarece acești elevi nu pot împărtăși aceleași trăsături și abilități, același mediu familiar sau social. În consecință, toți elevii pot să nu aibă aceleași nevoi educaționale.

Prin urmare, este necesar să se evite stereotipurile sau judecățile anterioare înainte de a se adresa elevilor cu surditate. Cunoașterea caracteristicilor individuale va oferi profesorilor informații despre cum să comunice și cum să-și ajute elevii în mediul educațional.

2.1. ASPECTE COMUNICATIVE

Comunicarea înseamnă împărtășirea oportunității de a ne exprima și de a-i înțelege pe ceilalți.

Comunicarea și limbajul nu pot fi confundate ca concepte similare. Limbajul este considerat principalul mijloc de comunicare umană, este un mediu auditiv-verbal, dar comunicarea este un termen mult mai larg care implică alte modalități de relaționare între colegi (gestual, corporal, pictografic ...).

Limbajul este un instrument esențial pentru transmiterea informațiilor, comunicarea între colegi și pentru accesul la cunoștințe.

Achiziționarea limbajului apare și crește prin interacțiuni sociale, dar două competențe sunt esențiale pentru acest lucru:

- Competența lingvistică: cunoașterea aspectelor formale ale unei limbi (fonetică, morfologie, sintaxă, lexicon)
- Competența comunicativă: capacitatea de a interacționa cu un interlocutor prin resurse verbale și non-verbale și de a crea un mesaj.

Copiii cu surditate profundă, a căror auz rezidual nu le permite să înțeleagă vorbirea, au probleme serioase pentru a percepe toate elementele gramaticale și sintactice ale limbajului oral. Ei pot păstra informațiile despre cuvintele cunoscute și frecvente și cele care au o pondere semantică mai mare (substantive, verbe și adjective). Cu toate acestea, prepozițiile, conjuncțiile, adverbele, formele verbale, verbele neregulate sau monosilabele sunt mai greu de identificat, ceea ce determină o interferență în comprimarea mesajului (Villalba. 2004). Acest lucru explică necesitatea de a consolida în mod constant învățarea aspectelor sintactice și gramaticale.

Este dificil să se stabilească caracteristici detaliate în dezvoltarea lingvistică a elevilor surzi, deoarece următorii factori vor condiționa dezvoltarea comunicativă a acestora, dând naștere eterogenității elevilor cu hipoacuzie:

- Vârsta de debut a pierderii auzului (pre-lingual, post-lingual)
- Vârsta la diagnosticarea pierderii auzului
- Hipoacuzie unilaterală sau bilaterală
- Tipul de surditate și auzul rezidual
- Tipul aparatului auditiv (aparate auditive, implant cohlear)
- Absența aparatelor auditive
- Participarea la modalitatea de îngrijire timpurie
- Terapii auditiv-verbale / Reabilitare logopedică
- Limba maternă (limbă orală, limbajul semnelor, bilingvism)
- Părinții auzitori sau surzi
- Implicarea familiei

- Modalitatea educațională

Într-un act comunicativ, elementele fundamentale ale comunicării sunt emițătorul, receptorul, mesajul, canalul, codul și contextul. Atunci când emițătorul și receptorul nu împărtășesc același cod lingvistic (limbaj oral sau limbajul semnelor), mesajul poate fi incomplet sau parțial, ceea ce afectează grav actul comunicativ, chiar dacă același context este partajat.

Acei elevi care vorbesc limba maternă limbajul semnelor, iar abilitățile lor orale sunt insuficiente, pot avea probleme în interacțiunile cu persoanele care aud, dacă nu cunosc limbajul semnelor sau dacă nu este ajutorul unui interpret. În consecință, de multe ori trebuie să se bazeze pe scriere sau ajutoare vizuale, ceea ce poate duce la o situație de comunicare greșită.

Aproximativ 97% dintre copiii surzi au părinți auzitori, a căror limbă maternă este limba orală. Acest lucru complică dobândirea limbajului semnelor ca limbaj natural, deoarece părinții îl pot învăța, dar nu ar putea avea aceleași abilități în ambele limbi.

**Diversitatea în interacțiunile cu elevii cu deficiențe de auz face dificilă
detalierea aspectelor comunicative comune.**

**Variabilitatea comunicativă depinde de caracteristicile individuale ale
elevilor.**

Implicarea în procesul de învățare

Achiziționarea cititului nu este o activitate firească pentru ființa umană, precum învățarea vorbirii. Învățarea cititului este un proces în care intervin diferite zone ale creierului și necesită formare formală și reglementată. Când un copil auzitor accesează lectura, el a fost anterior în contact cu limbajul oral și posedă abilitățile lingvistice de bază necesare pentru exprimare și înțelegere.

Dificultățile pe care le au elevii surzi în dobândirea lecturii nu se regăsesc în procesul de citire a codificării, ci în înțelegerea lecturii. Neînțelegerea a ceea ce se citește afectează în mod direct accesul la informații, ceea ce afectează întregul proces de învățare ulterior.

Unele dintre cauzele pe care acești elevi le au în înțelegerea citirii se datorează:

- Competență redusă în limba orală la nivel fonologic, sintactic și gramatical.
- Lipsa motivației față de lectură: citirea fără înțelegere generează frustrare.

- Referințe insuficiente privind conținutul a ceea ce este citit, din cauza lipsei de experiență sau a lipsei de informații.
- Metode de citire-scriere care nu sunt adecvate abilităților lingvistice și comunicative ale elevului

Abilitățile de citire și scriere vor afecta procesul de învățare curriculară în diferite grade. Prin urmare, elevii cu surditate care integrează abilitățile lingvistice și comunicative în interacțiunile lor spontane pot avea un prognostic academic mai bun în procesul de învățare și dobândire a cititului și scrisului.

***Video: Adolescenți cu hipoacuzie: Învățați să fiți propriul avocat**

<https://www.youtube.com/watch?v=IGDNdjkXtDM>

***Video: Tânăr și surd: Povestea lui Dean**

<https://www.youtube.com/watch?v=dHPOEFWqPy4>

Citirea este instrumentul care permite accesul la cunoștințe într-un mod autonom.

2.2. ASPECTE SOCIALE ȘI PSIHOLOGICE

Modul de a trăi cu o pierdere de auz va depinde considerabil de momentul în care apare, ce tip de pierdere de auz este și de modul în care a afectat persoana în dezvoltarea cognitivă, psihică și socială. O pierdere a auzului greu nu are aceeași semnificație ca o pierdere a auzului din copilărie, adolescență, maturitate sau vârstă.

Elevii cu pierderea auzului neurosenzorial, bilateral, sever sau profund și prelingual, pot găsi mai multe dificultăți în interacțiunile educative și sociale. Cu toate acestea, sunt disponibile așteptări mai bune pentru cei care au primit diagnostic precoce, intervenție timpurie, adaptări adecvate ale aparatelor auditive, terapie a vorbirii, adaptate caracteristicilor lor audiologice și comunicative.

Familia ca prim nucleu de socializare este de cea mai mare importanță pentru a deschide o cale către vizibilitatea deficiențelor de auz. Acceptarea pierderii auzului, afectivitatea, instrumentele de comunicare și colaborarea cu profesioniști și profesori, permit familiei să participe și să promoveze incluziunea socială, stima de sine și conceptul de sine al copilului lor cu deficiențe de auz.

Aspecte sociale

Surditatea sau pierderea auzului pot fi considerate, din perspectiva clinică, ca un handicap care trebuie tratat și reabilitat. Cu toate acestea, din perspectiva socială,

surditatea sau pierderea auzului pot fi o capacitate limitată în anumite contexte. Cateva exemple:

a) În context educațional, dacă un student surd participă la o expoziție, ca activitate complementară a centrului său, în care sunt resurse pentru a sprijini comunicarea orală (ghid audio cu subtitrări, buclă magnetică) sau limbajul semnelor (ghidul semnelor sau interpretul în limba semnelor) sunt disponibil, pierderea auzului nu este o limită mare pentru a participa la această activitate.

b) În context cultural, dacă tinerii surzi vor să meargă la cinema și filmul este subtitrat și camera este echipată cu o buclă magnetică, aceștia se vor putea bucura de o activitate culturală la fel ca persoana care aude.

Există un procent de persoane surde care nu se consideră „handicapate” pentru simplul fapt că nu aud, unele dintre motivele pe care le folosesc sunt:

„Surditatea nu este o boală”.

„Surditatea nu este o disfuncție”.

„Pierderea auzului nu mă face mai puțin capabil”.

În plus, există o justificare psiho-socială că surditatea este o caracteristică diferențiată. Creșterea sentimentului de apartenență la un grup social numit „comunitate surdă”, în care persoanele surde au un limbaj al semnelor, nu numai ca instrument comunicativ, dar și o identitate socială specială. Surditatea este considerată o caracteristică socială și lingvistică.

Cu toate acestea, trebuie remarcat faptul că majoritatea persoanelor cu hipoacuzie nu se simt parte a acestei „comunități surde”. Deci, este necesar să se evite clasificarea tuturor persoanelor cu hipoacuzie într-o comunitate la fel, doar pentru că nu aud.

Respectarea libertății de a alege să facă parte (sau nu) din „comunitatea surzilor” este esențială pentru a accepta diversitatea în populația cu deficiențe de auz.

Problemele cu care trebuie să se confrunte persoanele cu hipoacuzie sunt invizibilitatea și neînțelegerea. Deoarece surditatea nu este percepută vizual, în anumite contexte sociale, persoanele cu deficiențe de auz sunt criticate pentru că sunt nesociabile, agresive sau stângace, pur și simplu pentru lipsa comunicării.

Surditatea neurologică nu poate fi vindecată.

Ei au nevoie ca mediul să fie accesibil și să faciliteze comunicarea. De exemplu, un elev cu aparate auditive într-un mediu zgomotos sau dacă turele de vorbire nu sunt respectate într-o conversație, poate pierde firul conversației creând plictiseală, lipsă de interes, furie sau izolare.

Pe de altă parte, dacă un elev care folosește limbajul semnelor nu poate vedea corect interpretul, din cauza luminii slabe sau a obstacolelor de a citi buzele, participarea la orice activitate sau eveniment se va complica.

Efecte psihologice

Nu există prea multe studii axate pe dezvoltarea psihologică a elevilor cu surditate. Unele motive pot fi:

- eterogenitatea persoanelor surde sau cu deficiențe de auz nu permite efectuarea testelor standard,
- dificultatea testelor psihologice verbale audio pentru persoanele cu abilități lingvistice sau comunicative slabe,
- numărul mare de variabile care influențează dezvoltarea personală.

Deci, este complicat să se determine caracteristici specifice care pot explica un profil psihologic comun. A avea o deficiență de auz nu provoacă un profil psihologic generic.

Interacțiunile cu oamenii din jurul lor (familie, colegi, profesori) vor fi decisive, astfel încât dezvoltarea emoțională și evoluția psihologică a copilului, și pentru a ajunge la incluziunea în societate în mod autonom și independent.

Cu toate acestea, unele manifestări psihologice pot fi observate la unii elevi cu surditate sau pierderea auzului, cum ar fi: izolare, nesiguranță, lipsă de atenție, imaturitate, frustrare, iritabilitate.

- Deficiențele comunicării cu mediul cel mai apropiat (familia, prietenii, colegii), atunci când același canal de comunicare și același cod nu sunt împărtășite, afectează elevul, generând sentimente de singurătate și izolare.
- Protecția excesivă a părinților diminuează adesea autonomia și independența adolescentului care trebuie să facă față controlului parental și teama părinților de presupusa vulnerabilitate a copilului lor.
- Purtarea aparatelor auditive, greșelile de exprimare sau utilizarea limbajului semnelor, își dă seama că sunt diferite de restul colegilor auditori. Într-o societate adolescentă, unde imaginea este un mod de exprimare, poate face unii studenți cu probleme de auz să se simtă marcați sau izolați.
- Rezultatele academice slabe contribuie la incertitudinea elevilor cu surditate, deoarece eforturile lor nu sunt uneori compensate de note.
- Atenția permanentă la aspectele vizuale interferează cu atenția altor canale informaționale care determină elevul să-și piardă interesul, din cauza supra-efortului atențional. Uneori, din cauza lipsei de înțelegere a situației, își pierde interesul pentru ceea ce se întâmplă.
- Lipsa accesului la informații și comunicare implică o pierdere a accesului la cunoștințe, ceea ce poate limita maturitatea psihologică din anumite aspecte din cauza lipsei de experiență.

- Frustrarea de a nu înțelege și de a nu fi înțeles poate genera situații de iritabilitate, a căror expresivitate emoțională este evidentă în comunicarea lor non-verbală și în reacțiile lor furioase.

În funcție de pierderea auzului și de gradul de integrare în clasa lor de grup, pierderea auzului va afecta elevii surzi în relațiile lor sociale cu colegii. Într-o etapă în care interacțiunile sunt de o importanță vitală în dezvoltarea psihologică, emoțională și cognitivă, este esențial să găsim o modalitate de a ajuta la rezolvarea incertitudinii lor și, de asemenea, de a încuraja încrederea lor, abilitățile lor, dar nu și în limitele lor. Acest lucru va permite elevilor cu surditate să participe la dinamica grupului-clasă ca oricare alt membru care poate contribui cu o viziune diferită asupra lumii.

A avea o deficiență de auz sau a fi o persoană surdă nu determină un profil psihologic generic.

- Video (subtitrat în engleză): *Navigarea surdității într-o lume auzitoare* | Rachel Kolb
<https://www.youtube.com/watch?app=desktop&v=uKKpivPd6Xo>
- Video (subtitrat în engleză, Spaniolă, Turcă) *Sunt surd dar tot pot vorbi*
https://www.youtube.com/watch?app=desktop&v=M3f_mENOQaE
- Video: Oamenii surzi ne spun care sunt întrebările care îi supără cel mai mult (audio în engleză cu subtitrare în engleză, franceză, turcă, spaniolă)
<https://www.youtube.com/watch?v=DuCx5N5VAZk>

2.3. DIVEERSITATEA PERSOANELOR CU SURDITATE SAU DEFICIENȚĂ AUDITIVĂ

O enormă variabilitate socială și comunicativă caracterizează grupul de persoane surde sau cu deficiențe de auz. Există o eterogenitate crescândă a profilurilor lingvistice reflectate în diversificarea practicilor educaționale (Plaza-Pust, 2019).

Prin urmare, nu trebuie presupus că toți elevii cu surditate au un context familiar, educativ și social similar; sau că interacțiunile lor sociale pot contribui la experiențe cognitive și sociale similare la nivel individual.

Datorită faptului că este surd, niciun student nu trebuie identificat cu o identitate surdă sau cu o cultură surdă. Pierderea auzului nu presupune că cineva face parte dintr-o comunitate diferențiată, cu o cultură și valorile care trebuie împărtășite sunt în mod necesar. Având surditate sau pierderea auzului, nu este obligat să comunice în limbajul semnelor. Utilizarea limbajului semnelor este o alegere personală, iar în

cazul minorilor, alegerea aparține părinților lor ca fiind direct responsabili de educația lor.

***Blogul unei tinere călătoare surdă:**

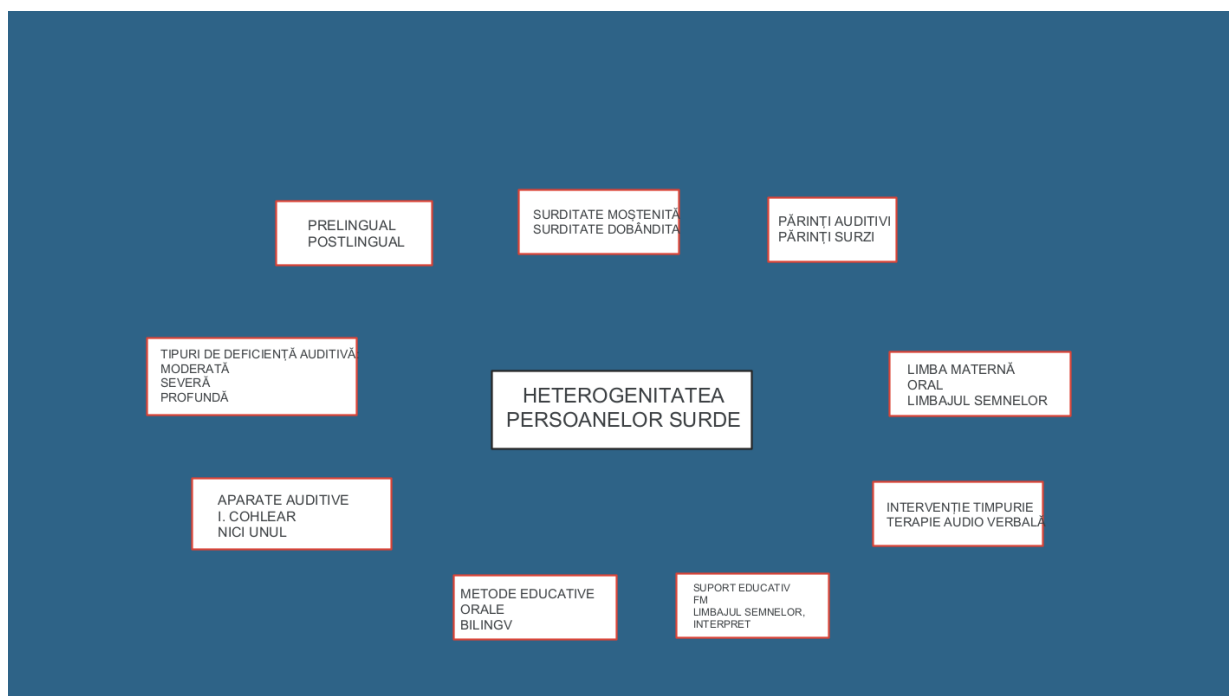
<https://deafinitelywanderlust.com/>

***Video: O tânără surdă (Audio în engleză cu subtitrare în engleză)**

<https://www.youtube.com/watch?v=jhm5OaXJVMQ>

***Video: Un bărbat surd (Audio în engleză cu subtitrare în engleză, franceză, română)**

<https://www.youtube.com/watch?v=dx70wvOSINY>

** Diversi factori de luat în considerare care explică variabilitatea persoanelor cu deficiență auditivă*

BIBLIOGRAFIE

- Torres Santiago (Coord.) (1995) *Deficiencia auditiva. Aspectos Psicoevolutivos y educativos*. Ediciones Aljibe. Málaga.
- FIAPAS (Jáduenes et alt.) (2004) *Manual Básico de Formación Especializada sobre Discapacidad Auditiva*. Madrid, FIAPAS.
- Blakemore et Frith (2005) *The learning brain*. Editorial Ariel, Oxford.
- Trinidad, G y Jaúdenes, C. (coord.) (2011): *Sordera infantil. Del diagnóstico precoz a la inclusión educativa*. Madrid. FIAPAS
- Mora, Francisco (2013): *Neuroeducación*. Madrid. Ed. Alianza
- Martín Blanco, J. (Coord.) (2011) *La percepción de las personas sordas sobre la lectura: una mirada a la adolescencia*. Fundación CNES.
https://www.cnse.es/media/k2/attachments/estudio_percepcion_lectura.pdf
- Bridget Shield (2019) *Evaluation of the social and economic costs of hearing impairment*. Hear-It AISBL. Belgium <https://www.hear-it.org/sites/ReportHearingLossNumbersandCosts.pdf>
- Web CESyA: [documentos-elaborar-textos-de-lectura-facil.pdf](#)
- <http://www.rinace.net/rlei/numeros/vol3-num1.html>
- <https://formacionasunivep.com/ejpad/index.php/journal/article/view/47/46>

UNITATEA 3

ACCESIBILITATE ÎN COMUNICARE ȘI INFORMARE

CAPITOLE UNITATEA 3

Introducere

3.1. Comunicarea orală

3.2. Limbajul semnelor

3.3. Accesibilitate universală pentru persoanele cu deficiență de auz

3.4. Resurse tehnice pentru accesibilitatea comunicării

3.4.1. Bucle magnetice

3.4.2. Sisteme FM

3.4.3. Subtitrări

3.4.4. Noi tehnologii

Bibliografie

OBIECTIVE

- Conștientizarea tipului de comunicare utilizat de surzi pentru a avea o interacțiune bună.
- Identificarea materialelor, resurselor umane și tehnicilor pentru a garanta accesibilitatea la informații a persoanelor cu deficiență senzorială.

Introducere

*„Nevoia de comunicare a ființei umane este anterioară oricărui limbaj formalizat”.
(Torres, 1995)*

Societatea este alcătuită în mare parte din oameni auzitori, prin urmare problemele de comunicare cu care se confruntă zilnic surzii sau persoanele cu deficiențe auditive sunt invizibile pentru majoritatea populației.

Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități (CRPD) (2008) este ghidată de o serie de principii directe printre care se numără: accesibilitatea, autonomia individuală, incluziunea în societate și egalitatea de șanse.

Convenția definește acomodările rezonabile ca „modificările și adaptările necesare și adecvate atunci când este necesar într-un anumit caz, pentru a asigura persoanelor cu dizabilități să se bucure sau să exercite, în mod egal cu ceilalți, toate drepturile omului și libertățile fundamentale”.

Accesibilitatea în comunicare și informații este esențială pentru persoanele surde sau cu deficiențe de auz. Limbajul este principalul instrument de comunicare. Cunoașterea unei limbi, oricare ar fi aceasta, permite interacțiunile personale, transmiterea informațiilor și, prin urmare, accesul la cunoștințe, piloni esențiali pentru dezvoltare, autonomie individuală și incluziune în societate.

Astfel, toate ajustările rezonabile care sunt dezvoltate și puse în aplicare astfel încât informațiile și comunicarea să fie accesibile, garantează includerea deplină a persoanei în relația lor cu mediul.

Pentru elevii cu dizabilități de auz, este necesar să cunoască, să înțeleagă și să se poată exprima în limba de predare care este adaptată limbii lor materne (limba pe care o folosesc pentru a comunica cu grupul lor social închis), considerând că învățarea abilităților de citire și scriere în limba oficială a țării lor sunt un drept al elevilor.

Școlarizarea elevilor cu o nevoie specifică de sprijin educațional trebuie să fie guvernată de principiile incluziunii și participării, calității, echității, nediscriminării și egalității efective în accesul și permanența în sistemul educațional și accesibilitatea universală pentru toți elevii, luând în considerare acest lucru. cu resursele de care au nevoie (FIAPAS 2020).

O educație incluzivă trebuie să înceapă de la cunoștințele anterioare ale diferitelor forme de comunicare și acces la informațiile pe care elevii le au cu deficiențe de auz, pentru a face ajustări rezonabile în ceea ce privește adaptările și implementarea resurselor adecvate în fiecare caz.

În funcție de limba maternă din familie și de limba de formare, resursele vor fi partajate sau individuale în anumite momente ale activității didactice.

Principiul libertății de alegere a modul de comunicare este esențială pentru a înțelege eterogenitatea grupului a persoanelor surde sau cu deficiențe de auz

Logo international pentru persoanele surde

3.1. Comunicarea orală

În orice cultură, copiii în jur de 6-7 ani domină în mod natural limba mediului lor. Dezvoltarea limbajului oral este strâns legată de memoria auditivă. Înțelegerea verbală, care implică cortexul cerebral auditiv, depinde de percepția sunetelor vorbirii și de competența și performanța lingvistică dobândite (Torres, 1995).

Plasticitatea creierului ar putea fi definită ca fiind capacitatea creierului de a-și schimba structura și funcția. Perioada specifică pentru dobândirea limbii orale este primii ani de dezvoltare a copilului, unde învățarea limbilor este mai stabilă și mai

dinamică. Din acest motiv, adaptarea aparatelor auditive (proteze auditive sau implanturi cohleare) este recomandată la vârste foarte timpurii pentru a profita de perioada critică a sistemului auditiv, a cărei dezvoltare fiziologică are o fază mai scurtă. O adaptare sau implantare după acea perioadă specifică de plasticitate a creierului nu înseamnă că dobândirea limbajului oral este inefficientă, dar va fi un proces mai dificil pentru copil.

Evident, elevii cu deficiențe de auz prezintă probleme grave în cerința de bază a percepției auditive și a memoriei auditive atunci când auzul rezidual nu este disponibil cu dispozitivul auditiv. Mai mult, pierderea auzului severă și profundă împiedică accesul la informații și poate interfera în toate aspectele psihologice și cognitive succesive care sunt legate direct de procesul de învățare (atenție, emoție, memorie, motivație, gândire).

A) Limbaj oral și deficiențe de auz

Copiii surzi urmează aceleași procese cognitive și de dezvoltare ca și copiii auzitori. Cu toate acestea, dobândirea limbii orale depinde de accesul la limbajul vorbit, de experiențele comunicative și de o serie de variabile care vor influența direct dezvoltarea limbajului oral:

- Vârsta apariției pierderii auzului (pre-linguală, post-linguală)
- Vârsta la care a fost diagnosticată pierderea auzului
- Tipul de surditate și auzul rezidual
- Adaptarea aparatelor auditive
- Tipul aparatului auditiv (aparate auditive, implant cohlear)
- Absența aparatelor auditive
- Asistență pentru modalitatea de îngrijire timpurie
- Terapii auditiv-verbale / reabilitare logopedică
- Limba maternă (limbă orală, limbajul semnelor, bilingvism)
- Părinții auzitori sau surzi
- Participarea familiei
- Modalitatea educațională

Achiziționarea limbajului oral se va baza fundamental, inițial, pe educația auditivă prin terapii auditiv-verbale pentru a profita de auzul rezidual sau funcțional oferit de aparatele auditive. În paralel, va fi dezvoltat și un program individual de logopedie. Uneori susținut de metode care facilitează limbajul oral în aspectul său fonologic (Cue Speech) sau sintactic (Bimodal), pe lângă resursele tehnice favorabile utilizării aparatelor auditive (FM, buclă magnetică).

Dobândirea limbajului oral necesită efort din partea copiilor cu dizabilități de auz și a familiilor acestora. Purtarea aparatului auditiv nu garantează neapărat dobândirea naturală a limbajului oral, ca și în cazul persoanelor auditive.

Este necesar un proces complet de reabilitare a logopediei individuale, predând și învățând aspecte lingvistice (fonologice, gramaticale, semantice, metalingvice) și aspecte comunicative la un nivel expresiv și cuprinzător, prin imersiune în experiențe comunicative. Totul, de la o abordare naturală în care copilul este ajutat să abstractizeze, să diferențieze, să sintetizeze, să utilizeze și să integreze regulile lingvistice și comunicative începând de la situații controlate la situații cotidiene.

În acest scop, rolul familiei este esențial ca prim mediu de socializare. Scopul este ca vorbirea orală să fie o parte integrantă a comunicării elevilor (pragmatică).

B) Accesul la comunicarea orală

Unele obiective ale metodologiilor curente pentru a avea acces la comunicarea orală pentru elevii cu surditate ar putea fi rezumate ca:

- Optimizați auzul rezidual
- Îmbunătățiți inteligibilitatea auzului
- Îmbunătățiți memoria auditivă
- Reeducați respirația pentru vocalizare
- Creșterea gradului de conștientizare a aspectelor fonologice (intonație, volum, ton, melodie, ritm, pronunție)
- Optimizați citirea buzelor pentru discriminarea fonemelor cu același punct de articulare
- Extindeți conținutul lexical (vocabular expresiv și cuprinzător)
- Creșteți gradul de conștientizare cu privire la relațiile semantice ale cuvintelor

- Achiziționarea aspectelor gramaticale ale discursului oral (timpuri verbale, prepoziții, conjuncții, pronume, articole ...)
- Capacitatea de a reprezenta realitatea prin discursul lor oral
- Coerența și coeziunea discursului oral
- Coerența și coeziunea în exprimarea scrisă
- Motivația și participarea la comunicarea orală
- Citirea cuprinzătoare a propozițiilor și a textelor în formatele lor diferite

C) Citirea buzelor

Este o tehnică utilizată de unii surzi sau cu deficiențe de auz pentru a completa informațiile mesajului celorlalte persoane prin citirea mișcărilor buzelor lor atunci când vorbesc. Este nevoie de:

- o bună percepție vizuală pentru a observa gura vorbitorului.
- instruire în această tehnică
- vocalizarea corectă a vorbitorului pentru o lectură bună
- substituție mentală pentru completarea informațiilor, care nu pot fi citite, prin context.

Cu toate acestea, nu toți elevii surzi au aceeași capacitate de a dezvolta această tehnică. Implică o serie de dificultăți atunci când unele foneme care sunt articulate în aceeași poziție / p / / b / / m /, (de exemplu: mama-papa, ar avea aceeași reprezentare vizuală în gură). O altă dificultate o constituie fonemele ascunse care sunt articulate în palatul moale / k / / g / / j / (de exemplu: gem-ham, caught-hot ...).

Din acest motiv, au fost dezvoltate alte sisteme complementare pentru a consolida limbajul oral, cum ar fi Cue Speech și sistemul Bimodal.

Limbajul oral stă la baza procesului de citire-scriere deoarece structura sintactică a scrierii se bazează pe structura limbajului oral.

3.2. Limbajul semnelor

Limbajul semnelor nu este universal pentru toți surzii.

Fiecare țară sau comunitate geografico-culturală își dezvoltă propriul limbaj al semnelor. Multe țări au recunoscut deja limba semnelor ca limbă oficială.

Limbajul semnelor este limba utilizată de persoanele surde, de surdo-orbi și de persoanele care, din motive de deficiență, nu se pot exprima cu un limbaj oral.

Limbajul semnelor este un limbaj vizual și gestual în care sunt utilizate mâinile, expresia feței și limbajul corpului. Gesturile mâinilor urmează o configurație, o locație și o mișcare precise.

La fel ca limbile orale, aceasta constă dintr-o gramatică, o structură sintactică și vocabular specific pentru fiecare limbă. În consecință, procesul de predare și învățare este necesar pentru a dobândi abilitățile necesare în ceea ce privește expresia și înțelegerea. Structura limbajului semnelor nu corespunde limbajului oral. În schimb, este alcătuit din unități minime cu semnificație (semne) și fără sens (kereme).

***Video: Structura propoziției. Ordinea cuvintelor în limbajul semnelor americane**

<https://www.youtube.com/watch?v=nzrbvMeoBnE&list=PL6sZOxaobhPZ1IOkkkQe3L19uOK6ka82i&index=9>

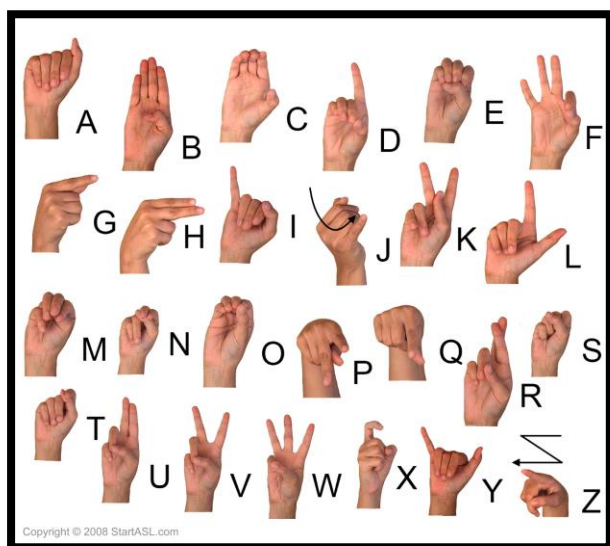
A) Alfabetul dactilologic

Este reprezentarea manuală a alfabetului limbii orale (alfabet manual). Se efectuează în aer la nivelul bărbiei cu mâna dominantă. Trebuie subliniat faptul că nu este o limbă semnată, ci un instrument de limbaj al semnelor care reprezintă alfabetul limbii orale.

Este un instrument care este folosit pentru a scrie cuvinte pentru a facilita comunicarea cu:

- un cuvânt nou, necunoscut sau complex
- un cuvânt nu are un semn atribuit sau
- când o persoană este introdusă pentru prima dată și încă nu are semnul său.

Este imposibil să menții o conversație prin ortografie literă cu literă, cu excepția cazului în care este sistemul alternativ de comunicare al unei persoane care este surdo-orb, atunci alfabetul manual ar fi sprijinit în palma mâinii persoanei surdo-orb (alfabetul palmei).

**Ilustrația 1. Alfabetul dactilologic*

***Limbajul semnelor în diferite limbi din întreaga lume**

<https://www.spreadthesign.com/en.gb/search/>

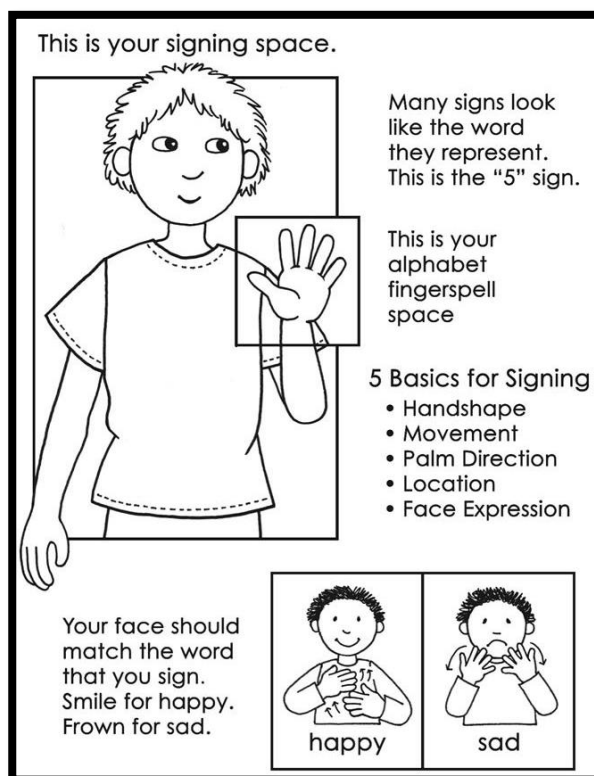
B) Parametrii semnelor

Semnele pot fi:

- a) Iconice: de obicei provin din gesturi naturale obișnuite, semnele sunt recunoscute pentru ceea ce reprezintă (de ex. eu, mâncat, dormit, băut, cifre ...)
- b) Arbitrar: adică semne stabilite de o comunitate de semnatari surzi care au pornit de la o referință anterioară, dar care este dificil de legat de semnificația lor

Semnele trebuie să urmeze o serie de parametri de instruire în executarea lor.

- Formă mâinii: forma mâinii atunci când faci un semn.
- Orientarea palmei: orientarea palmei în raport cu semnatarul (în jos / sus, stânga / dreapta, către semnatar, spre față)
- Locul articulației: locul sau înălțimea în jurul locului în care se efectuează semnul în corp (cap, umăr, piept), spațiul vertical de la șold până la vârful capului și spațiul orizontal al brațelor semi-deschise .
- Mișcare: semnele nu sunt statice, au mișcare (viraje, drepte, semicirculare, în zigzag, simultane cu ambele mâini)
- Punct de contact: mâna dominantă atinge o parte a corpului (cealaltă mână, față, cap, piept, umăr, talie ...)
- Componentă non-manuală: include expresia feței, expresia corpului, articularea cuvintelor (citirea buzelor), mișcările corpului care însoțesc efectuarea gesturilor.

C) Elemente paralingvistice

- Atrageți atenția unei persoane surde printr-o atingere ușoară pe umăr sau braț
- Contact vizual constant în timpul conversației

- Expresia feței ar trebui să însoțească subiectul ca suport esențial de comunicare non-verbală în unele cazuri pentru a diferenția un sens diferit cu același semn
- Conectori vizuali pentru a susține conversația: încuviințare, gesturi asertive, poziție apropiată a corpului, aspect sau zâmbet în funcție de subiectul conversației.
- Avertisment când conversația va fi întreruptă momentan.
- Închiderea conversației cu politețe și avertisment, scuzându-ne
- Vorbiți întotdeauna cu surdul, nu cu interpretul în limbajul semnelor
- Limbajul semnelor, ca și limbajul oral, are un registru informal și formal în funcție de contextul social

*Video: 20+ Expresii de bază în limbajul semnelor pentru începători

<https://www.youtube.com/watch?v=v1desDdudz5M&list=PL6sZOxaobhPZ1IOkkkQe3L19uOK6ka82i&index=6>

*Video: Învățarea ASL (Limbajul American al semnelor). Clasificare pentru începători

<https://www.youtube.com/watch?v=BzGkYu47wuk&list=PL6sZOxaobhPZ1IOkkkQe3L19uOK6ka82i&index=10>

*Video: Alfabetul American al limbajului semnelor

<https://www.youtube.com/watch?v=jEB45Z6xIAg>

<https://www.youtube.com/watch?v=IYhAAMDQI-Q>

*Video: Un tânăr surd

https://www.youtube.com/watch?app=desktop&v=U_Q7axl4oXY

3.3. Accesibilitate universală pentru persoanele cu deficiențe de auz

În zilele noastre, tehnologia a cunoscut un avans substanțial și calitativ în noile modele de dispozitive auditive. Cu toate acestea, persoanele surde au nevoie de suport tehnic în multe situații din viața de zi cu zi pentru a favoriza accesul la informații și comunicare. Aceste situații zilnice sunt adesea neobservate de oamenii care aud, dar îngreunează înțelegerea mesajului de către persoana cu pierderi de auz.

A) Suport tehnic pentru elevii cu deficiențe de auz

Ajutor vizual: diferite dispozitive sau suporturi care ajută în viața de zi cu zi a persoanelor surde:

- ♣ Semn luminat, clopote și interfoane
- ♣ Sisteme de alarmă și de urgență vizuale și luminoase
- ♣ Semne de avertizare cu text sau semne
- ♣ Tehnologie audiovizuală cu subtitrări și interpretare în limbajul semnelor
- ♣ Afise explicative, etichetă
- ♣ Mesaje instantanee mobile (WhatsApp, Messenger)
- ♣ Apeluri video mobile (WhatsApp, Skype, Zoom, Meet)
- ♣ Apeluri video online și conferințe video (Skype, Zoom, Meet, Echipe)
- ♣ Ghidare semnal care combină video, audio și text pe același dispozitiv
- ♣ Subtitrări de evenimente publice live în timp real: conferințe, interviuri, întâlniri
- ♣ Subtitrări înregistrate: resursă utilizată pentru transcrierea textului a mesajului vorbit și a informațiilor auditive (sunete, onomatopee, zgomote) în televiziune, cinema, teatru, muzee, biblioteci.

Dispozitive și sisteme care îmbunătățesc inteligibilitatea sunetului și a mesajelor:

- ♣ Amplificatoare de sunet
- ♣ Microfoane Bluetooth fără fir care se conectează cu aparatul auditiv sau implantul cohlear
- ♣ Echipamente modulate în frecvență
- ♣ Sistem de inducție magnetică (bucle magnetice)
- ♣ Sistem de recunoaștere vocală
- ♣ Ghiduri audio bay Bluetooth
- ♣ Subtitrări și subtitrări

B) Asistență umană / personală pentru elevii cu deficiență auditivă

Unii profesioniști intervin ca mediatori în interacțiunea comunicativă dintre o persoană surdă și mediul său.

- a) Interpret de limbă a semnelor: profesionist care interpretează și traduce informații din limba orală și scrisă în limba națională a semnelor și invers. Scopul este de a asigura comunicarea între persoanele surde sau cu deficiențe de auz, (care utilizează limbajul semnelor și persoana care aude) și mediul lor social.
- b) Teleinterpret în limbajul semnelor: un profesionist care interpretează și traduce de la distanță informații, utilizând telefonie video publică (prin rețele fixe și mobile) și alte tehnologii, într-un centru de teleinterpretare. Aceasta permite o punte de comunicare între o persoană care utilizează limbajul oral și o altă persoană care utilizează limbajul semnelor, făcând accesibile serviciile de telecomunicații.
- c) Ghid-interpret pentru surdo-orbire: un profesionist care interpretează și traduce informații din limbajul oral și scris în limbajul semnelor sau în diferite sisteme și mijloace de suport de comunicare utilizate de surdo-orbi și invers.
- d) Stenotipist: profesionist care face posibilă subtitrarea până la minut, printr-un sistem de scriere rapidă, care face reală transcrierea vorbirii unui vorbitor într-un text scris. Pentru aceasta, este nevoie de o tastatură stenotip și un software de procesare de text. Textul scris va fi afișat pe ecran.

C) Strategii de interacțiune comunicativă

Un prim pas pentru a comunica cu o persoană cu dizabilități senzoriale este cunoașterea unor strategii de interacțiune comunicativă de bază. Aceste linii directoare sunt generale pentru toate mediile comunicative.

Practicile de interacțiune nu vizează întreruperea contactului vizual sau auditiv dintre difuzor și receptor. Prin urmare, pentru a favoriza accesul la informații, trebuie luate în considerare mai multe indicații primare. Acestea sunt evidente și complicate, dar relevante; obiectivul este de a îmbunătăți comunicarea elevilor și accesul la informații.

Introducere în comunicare

- Atrageți-vă atenția când atingeți ușor, cu un semn sau spunându-le numele sau atingându-le umărul
- Începeți să vorbiți când știți că există contact vizual și atenție directă
- Vorbiți întotdeauna în fața elevului
- Introduceți subiectul conversației pentru referința anterioară

În Conversație

- Vorbește natural, nici repede, nici încet
- Vocalizează bine fără a exagera, cu voce, dar fără să strigi
- Folosiți fraze corecte și exacte care nu duc la confuzie
- Repetați dacă este necesar
- Respectați întotdeauna timpul de vorbire
- Vorbiți întotdeauna cu persoana cu hipoacuzie, nu cu interpretul sau însoțitorul în limbajul semnelor
- Citirea buzelor este foarte importantă pentru persoanele surde sau cu deficiențe de auz. Nu puneți niciun obiect sau mână în fața gurii în timp ce vorbiți
- Suport pentru resursele vizuale (gesturi naturale, imagini, desene, cuvinte scrise)
- Ajutați la amprentarea pentru termeni noi sau cuvinte cu studenții care folosesc limbajul semnelor.

Sfârșitul conversației

- Indicați când s-a încheiat conversația
- Nu vă întoarceți fără motiv, puteți deruta elevul.

TINE MINTE:

Elevii cu deficiențe de auz nu pot urma explicația și lua notițe în același timp, deoarece vor pierde contactul vizual cu profesorul sau cu interpretul în limbajul semnelor, ceea ce face dificilă urmărirea explicației.

*Video: [Cum să vorbești pentru a comunica cu o persoană cu deficiențe de auz \(Engleză\)](#)

3.4. Resurse tehnice pentru accesibilitate în comunicare

Un număr semnificativ de resurse tehnice și tehnologice ajută persoanele cu surditate sau pierderea auzului să acceseze informațiile și în interacțiunile lor comunicative. Unele dintre aceste ajutoare tehnologice sunt destinate utilizatorilor de

aparate auditive sau implanturi cohleare, iar altele pentru persoanele surde în general.

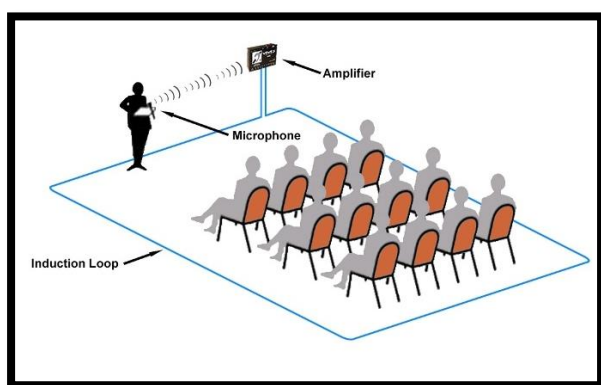
3.4.1. Bucle magnetice / bucle auditive

Este un sistem care conectează semnalul audio de la un microfon la un amplificator care îl trece la un cablu (bucă), creând un câmp magnetic, acest semnal este primit de aparatul auditiv sau implantul cohlear (poziția T). Toți cei din zona din jurul buclei magnetice pot beneficia dacă au activat receptorul, indiferent de tipul aparatului auditiv.

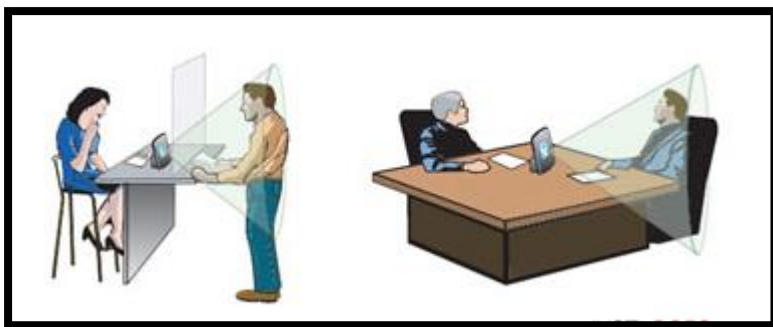
Funcția sa este de a elimina zgomotul ambiental, reverberarea acustică a spațiului și de a transmite semnalul sonor în mod clar și fără întârziere.

Există diferite tipuri de bucle magnetice în funcție de spațiul în care doriți să le instalați:

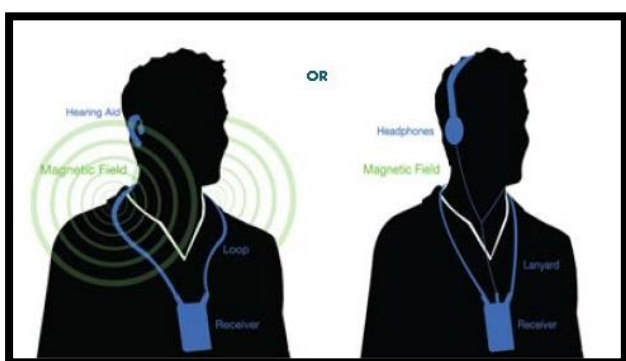
- Bucă de inducție a încăperilor pentru spații mari și utilizare colectivă (auditoare, cinematografe, teatre, sală de conferințe, muzee, expoziții)
- Bucă de inducție a contorului pentru spații mici (servicii pentru clienți, ghișee, recepție la hotel) ar putea fi permanentă într-un birou sau portabil.
- Bucă pentru gât pentru utilizări individuale care se pot adapta la dispozitivele multimedia (telefonie mobilă, ghiduri audio, ghidaje pentru semne)

Ilustrația 2. Cameră cu buclă de inducție

Ilustrația 3. Buclă de inducție portabilă

Ilustrația 5. Buclă pentru gât

Acest sistem universal care nu are nevoie de actualizări. Toate spațiile care au un astfel de sistem de accesibilitate auditivă trebuie să fie marcate cu simbolul care îl identifică.

* Video despre cum funcționează o buclă de auz pentru persoanele surde:

<https://www.youtube.com/watch?v=hlnx3ZImTw0>

3.4.2. Sistem FM

Distanța dintre o sursă de sunet sau difuzor și persoana cu probleme de auz afectează recepția mesajului. În plus față de lungime, toate zgomotele ambientale și reverberarea pot distorsiona inteligibilitatea vorbirii.

Dispozitivele FM sunt utilizate la școală pentru elevii cu deficiențe de auz care utilizează aparate auditive sau implanturi cohleare.

Sistemul FM constă dintr-un microfon transmițător purtat de profesor sau de difuzor (cele mai moderne sisteme primesc semnalul de la dispozitive mobile precum tablete, difuzoare). Microfonul își codifică vocea într-un semnal modulat în frecvență. Receptorul preia semnalele radio transmise de microfon către aparatele auditive sau implanturile cohleare până la 15 metri.

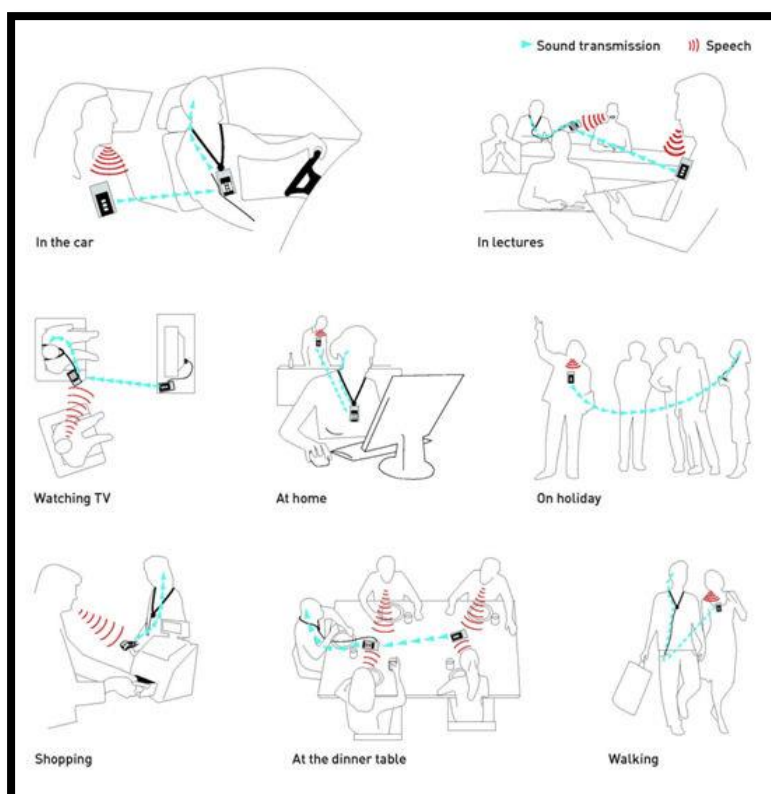

Figura 1. Alte utilizări pentru sistemul FM personal

3.4.3. Subtitrări

Subtitrările sunt esențiale ca instrument de accesibilitate pentru persoanele cu probleme de auz și pentru cei care nu vorbesc o limbă sau se află în situații în care zgomotul ambiental care face dificilă primirea sunetului.

Compensarea problemelor de acces la informațiile auditive într-un format audiovizual prin subtitrare este de o importanță extremă pentru persoanele surde sau cu deficiențe de auz. Ar putea fi un program TV, videoclip găzduit pe internet, filme, platforme, cinematografe, teatre, audiovizuale de muzeu sau expoziție, conferințe ...

Există multe situații în care informațiile sunt auditiv-verbale.

Subtitrările permit transcrierea sunetului către text:

- **ce spune**
- **cine a spus ce**
- **cum se spune**
- **ce se aude**
- **cât este ora**

Obiective ale subtitrării:

- Furnizați prin text informațiile auditive ale unui audiovizual
- Prezentați propozițiile suficient pentru a putea fi citite
- Încurajează citirea confortabilă
- Ajutați la identificarea personajelor
- Înțelegeți dialogurile originale
- Adaptați viteza de expunere a subtitrărilor la publicul țintă (copii, adulți)

Tipuri de subtitrări:

a) subtitrare automată. Tehnica: recunoașterea vocii

b) subtitrare simultană. Tehnică: stenotip

Cerințe pentru subtitrarea simultană:

Stenotipist, Echipament complet pentru stenotip, Tehnician în calculatoare

Subtitrările asigură accesibilitatea la informații pentru persoanele cu hipoacuzie

*Video: Cum se adaugă subtitrări la videoclipurile YouTube

<https://www.youtube.com/watch?v=qfJthDvcZ08>

*Video: Subtitrări: Cum se inserează și se traduc. (Audio în spaniolă, subtitrări în franceză, engleză, greacă, română și turcă)

<https://www.youtube.com/watch?v=tGieKRfTdew>

3.4.4. Noi tehnologii

Nu există nici o îndoială că noile tehnologii au facilitat relațiile persoanelor cu dificultăți de auz prin e-mail, rețele sociale și mesagerie instant (chat-uri, apeluri video); atât pentru surzii care folosesc limbajul oral, cât și pentru cei care comunică în limbajul semnelor, permițându-le să acceseze informații și cunoștințe într-un mod autonom, rapid și dinamic.

Tehnologia digitală este din ce în ce mai integrată în educație. Profesioniștii din învățământ au învățat să predea cu metodologii care, în scurt timp, au devenit puțin învechite pentru studenții care, în cea mai mare parte, trăiesc zilnic în lumea digitală. Această situație a arătat că sunt necesare noi strategii pentru a beneficia atât profesorii, cât și elevii în procesul de predare și învățare.

Studii recente indică faptul că peste 50% dintre elevii din școala primară vor avea locuri de muncă necunoscute în prezent, dar care vor fi legate de tehnologie și lumea digitală. În consecință, formarea în IT (tehnologii informaționale) a cadrelor didactice și a studenților este esențială pentru viitorii adulți.

Nu este necesar să se creeze platforme specifice pentru elevii cu deficiențe de auz. Cu toate acestea, accesibilitatea trebuie luată în considerare pentru a permite accesul la noi metode de învățare cu aceleași oportunități ca și colegii lor auditori. Există mai multe linii directoare care trebuie luate în considerare pentru a face accesibile materialele și resursele pentru predare, învățare și evaluare.

Tehnologie pentru comunicare și tineri surzi

Câteva exemple de studenți cu hipoacuzie, cum utilizează noile tehnologii în viața de zi cu zi:

- Video: Copii surzi și sprijin în clasă: dispozitive radio și sisteme de câmp sonor. <https://www.youtube.com/watch?v=OVGXlcv4>
- Video: Tinerii surzi vorbesc despre tehnologia NDCS - Ajutoare radio - Ajutor radio <https://www.youtube.com/watch?v=1mHHsHxb2xU>
- Video: Tinerii surzi vorbesc despre tehnologia NDCS – Căști <https://www.youtube.com/watch?v=GiNFh665k7Q>
- Video: Tinerii surzi împărtășesc modul în care ascultă muzică și TV
- <https://www.youtube.com/watch?v=QNQ246zOoMA>

BIBLIOGRAFIE

- Meyer, A., Rose, D.H., & Gordon, D. (2014). **Universal design for learning: Theory and Practice**. Wakefield, MA: CAST Professional Publishing.
- Mora, Francisco (2017): **Neuroeducación**. Madrid. Ed. Alianza
- [*Guide for creating accessible digital content: Documents, presentations, videos, audios, and web pages*](#), Hilera, J.R., Campo, E., García-López, E., García-Cabot, A. (Eds.). (2015). Alcalá de Henares, España: Universidad de Alcalá. ISBN: 978-84-15834-82-3
- UNESCO. **ICT Competency Framework for Teachers (version 3, 2018)** <https://www.gcedclearinghouse.org/sites/default/files/resources/190056eng.pdf>
- **National Deaf Children's Society**. YouTube Chanel <https://www.youtube.com/c/NationalDeafChildrensSociety/featured>
- **Website Healthy and Hearing**. Assistive listening devices. <https://www.healthyhearing.com/help/assistive-listening-devices/fm-systems>
- **YouTube Chanel about TIC resources** <https://www.youtube.com/c/FlippedClassroomTutorials/videos>
<https://www.youtube.com/watch?v=Q8Sq9r50gc0>
- **Web BBC- Subtitles Guidelines** <https://bbc.github.io/subtitle-guidelines/>

UNITATEA 4

CONSIDERAȚII METODOLOGICE ÎN ATENȚIA EDUCAȚIONALĂ ȘI DE FORMARE

4.1. Strategii de interacțiune comunicativă

4.2. Implicații educaționale și profesionale ale deficienței de auz

4.3. Suport de comunicare orală și vizuală pentru deficiențe de auz

4.4. Limbajul național al semnelor

4.5. Sisteme de comunicare augmentative

OBIECTIVE

Scopul acestei unități este de a înțelege considerațiile metodologice în atenția educațională și de formare în funcție de nevoile persoanelor cu deficiențe de auz în mediul educațional.

Principalele obiective ale acestei unități sunt:

- Să învețe strategii de comunicare pentru elevii cu deficiențe de auz, în același timp implicațiile lor educaționale și profesionale.
- Să aibă informații despre Limbajul național al semnelor și să le aducă mentorilor informații despre sistemele de comunicare augmentativă.

DEFICIENȚELE DE AUZ

UNITATEA 4: CONSIDERAȚII METODOLOGICE ÎN ATENȚIA EDUCAȚIONALĂ ȘI DE FORMARE

În educația copiilor cu deficiențe de auz, este foarte eficient să susții predarea cunoștințelor și abilităților cu instrumente vizuale cât mai mult posibil, să organizezi medii educaționale și să permiți interacțiunea colegilor. În plus, având în vedere importanța învățării prin experiență, rolul învățării active bazate pe practică în educarea persoanelor cu deficiențe de auz este remarcabil.

Descrierea imaginii: Doi studenți, un băiat și o fată, care vorbesc între ei.

4.1. STRATEGII DE INTERACȚIUNE COMUNICATIVĂ

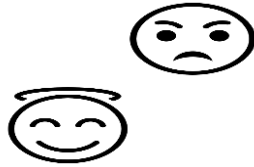
Comunicarea este transferul de sentimente, gânduri sau informații către ceilalți prin orice mijloc. Scopul acestui proces este să „fîm înțeleși”.

Comunicarea nu este un schimb de informații. Este un întreg format din emoții și comportamente care afectează informațiile date. Este un întreg cu semne de comunicare verbală și non-verbală. Componentele non-verbale ale comunicării sunt limbajul corpului și tonul vocii. Limbajul corpului și tonul vocii determină stilul, atitudinea și percepția a ceea ce se spune.

LIMBAJUL CORPULUI

Limbajul corpului este cel mai vechi instrument de comunicare din istoria omenirii. Limbajul corpului este reflectarea sentimentelor și gândurilor noastre. În relația față în față pe care oamenii o stabilesc, cuvintele au o importanță de 10%, tonul vocii de 30%, limbajul

corpului de 60%.

ELEMENTELE LIMBAJULUI CORPULUI

- Gesturi de postură corporală
- Mimica. Contactul vizual
- Mișcările capului
- Utilizarea picioarelor
- Locul ales pentru a ne așeza
- Felul în care ne așezăm
- Distanța
- Îmbrăcămintea, accesoriile folosite.
- Îngrijire și machiaj

CONTACT VIZUAL DIRECT

Unul dintre cele mai importante lucruri de luat în considerare atunci când vorbim cu o persoană este privirea. Privirea directă către persoana cu care vorbim transmite sinceritate celeilalte persoane și crește impactul mesajului nostru. A vorbi privind în jos sau privind în altă parte va fi interpretat ca acceptând superioritatea celeilalte persoane.

În același timp, este necesar să nu exagerați atunci când stabiliți contactul vizual. Privirea constantă în ochii unei persoane provoacă disconfort acelei persoane și este inutilă.

Relația directă a ochilor poate fi, de asemenea, îmbunătățită în timp. Pentru aceasta, trebuie să vă concentrați atenția asupra contactului vizual și să fiți conștienți de modul în care vă folosiți ochii atunci când vorbiți cu cineva.

POZIȚIA CORPULUI

Oamenii au posturi foarte diferite când interacționează. Persoana care discută cu cineva un subiect anume se apleacă ușor înainte.

Un adult care vorbește înclinat spre un copil, îl va determina pe acesta din urmă să fie mult mai cooperant.

Persoana care se confruntă direct cu persoana cu care comunică și care are o postură verticală va adăuga o caracteristică sigură mesajului său.

La fel cum posturile înclinate sunt eronate, posturile corpului cu umerii aruncați înapoi, pieptul înainte, capul plecat, provocator, invitând la război sunt la fel de eronate.

Este posibil să vorbiți și să ascultați ținând capul și corpul în poziție verticală și acordând atenție dezvoltării posturii corpului către o atitudine sigură în timp.

DISTANȚA ȘI CONTACTUL FIZIC

Distanța intimă este o măsură a distanței pe care toată lumea o trăiește de obicei într-un lift și te simți incomod atunci când ești aproape de oameni pe care nu îi cunoști.

În orice societate, distanța are un efect important asupra relațiilor umane. Stând prea aproape de o persoană sau atingerea pe umăr, pe spate, braț și mână, adaugă o anumită „autonomie, apropiere și căldură relației dintre două persoane”.

Ar trebui acordată atenție modului în care cealaltă persoană percepe distanța sau contactul corporal. În caz contrar, comentariile incomode și rezultatele nedorite vor fi inevitabile.

GESTURILE

Gesturile făcute adecvat și cu intensitatea adecvată adaugă forță unei conversații. Este important să nu folosiți gesturile ca instrument pentru a completa lipsa cuvintelor lipsă. Mai mult, nu trebuie uitat că gesturile dure și furioase provoacă disconfort în public. Gesturile confortabile, calme sunt interpretate ca dezvăluind încrederea în sine a vorbitorului și stăpânirea subiectului pus în discuție.

MIMICA

Poate că nimic din relațiile umane nu este la fel de important și semnificativ ca expresia feței. Nu este adecvat să exprimi tristețe sau furie cu o expresie zâmbitoare și bucurie încruntându-te. O afirmație sigură este o afirmație în armonie cu mesajul dat. Un mesaj de nemulțumire poate fi transmis cel mai clar cu o expresie lipsită de interes.

TONUL, INTENSITATEA ȘI FLUENȚA VORBIRII

Utilizarea tonului vocii este cea mai importantă parte a comunicării verbale.

Cea mai mică tensiune experimentată în relațiile interumane se dezvăluie mai întâi în tonul vocii. De cele mai multe ori, un ton viu, vesel și energic al vocii lasă un efect pozitiv

asupra oamenilor în relațiile de zi cu zi. Cu toate acestea, dacă există tensiune și o problemă, tonul calm al vocii previne conflictul și facilitează cooperarea.

Cu un stil de vorbire monoton, plictisitor și ușor de distras, persoana va avea dificultăți în a fi convingătoare, indiferent câte idei originale ar prezenta.

Modul dur și ferm de a vorbi provoacă adesea pledoarie și disconfort în ascultător. În plus, persoanele care folosesc un ton defensiv sunt ușor respinse de alții sau afirmațiile lor sunt văzute ca neimportante.

CONSIDERAȚII PRIVIND COMUNICAREA CU PERSOANELE CU DEFICIENȚE DE AUZ

- Când începeți o conversație cu cineva cu deficiențe de auz, informați-l că vorbiți cu el. În funcție de situație, puteți arăta cu mâna sau atinge ușor umărul persoanei.
- Încercați să înțelegeți modul în care persoana cu deficiențe de auz preferă să comunice. Limbajul semnelor, gesturile, comunicarea scrisă sau vorbită pot fi folosite. Dacă aveți dificultăți în înțelegerea persoanei cu deficiențe de auz, spuneți-i.
- În situațiile care necesită conversații lungi și complexe, este necesar să se utilizeze un interpret de limbaj al semnelor, cum ar fi un interviu de angajare, examenul medical sau probațiune. În dialogurile mai simple, poate fi suficient să vă înțelegeți în scris.
- Dacă vorbiți cu o persoană cu deficiențe de auz printr-un interpret de limbaj al semnelor, vorbiți uitându-vă la persoana cu deficiențe de auz și stabiliți un contact vizual cu aceasta. În loc să-i adresați persoanei o întrebare prin interpretul său (cum ar fi „Ce ar dori doamna Çağlayan?”), direcționați întrebarea direct către persoana în cauză (cum ar fi „Ce culoare preferați?”).
- Un mediu liniștit și bine luminat este ideal pentru o comunicare eficientă. Dacă vă aflați în fața unei surse de lumină, cum ar fi o fereastră, iar spatele este orientat spre sursa de lumină, lumina poate orbi persoana din fața dvs. și poate împiedica persoana cu deficiențe de auz să vă citească pe buze.
- Încercați să exprimați diferit ceea ce doriți să spuneți în loc să repetați propoziții pe care persoana nu le înțelege. Vorbiți încet, folosind cuvinte clare, ușor de înțeles. Astfel, persoanele cu dizabilități auditive vă pot citi pe buze. Din acest motiv, nu mestecați gumă, nu fumați și nu vă acoperiți gura în timp ce vorbiți.
- Nu este nevoie să strigați cuiva cu deficiențe de auz. Dacă folosește aparate auditive, glasul tău normal va fi suficient pentru ca el să te audă.
- Rezervați locurile din primele rânduri ale sălilor de conferință pentru persoanele cu deficiențe de auz. Asigurați-vă că sala este bine iluminată. Gesturile și mimica sunt importante pentru ca persoanele cu deficiențe de auz să perceapă corect mesaje.

Descrierea imaginii: un profesor și elevii care sunt în clasă. Profesorul întreabă, iar elevii ridică mâna pentru a răspunde.

Top 10 sfaturi pentru profesorii elevilor cu deficiențe de auz

Video : <https://www.youtube.com/watch?v=z2EfxREKmsA>

4.2. IMPLICAȚIILE EDUCAȚIONALE ȘI PROFESIONALE ALE DEFICIENȚEI AUDITIVE

Descrierea imaginii: Sunt două cărți, un creion, un măr și o tablă în imagine. Această imagine reprezintă o sală de clasă.

Unii studenți cu deficiențe de auz se simt izolați social de ceilalți. S-a constatat că chiar și o pierdere ușoară a auzului poate duce la o barieră profundă de comunicare (50% până la 60% din comunicare poate fi pierdută).

Accentul ar trebui să se pună pe strategiile de învățare vizuală pentru elevii cu deficiențe de auz. Pentru a îmbunătăți mediul de învățare, luați în considerare următoarele:

- Dacă elevul se bazează pe citirea pe buze, repetați comentariile făcute de ceilalți elevi într-o discuție pentru a vă asigura că elevul înțelege
- Introduceți la clasă interpreți și persoane care iau notițe computerizate și explicați-le rolul
- Fiți pregătiți să fiți întrerupți în timpul utilizării acestora, în cazul în care cineva vorbește inaudibil, mai mulți oameni vorbesc simultan sau un concept nu este clar
- Nu transmiteți interpretului în timpul orei ceva ce nu doriți să fie comunicat elevului
- Tastarea și interpretarea necesită o concentrare intensă și rezistență fizică, necesitând astfel cel puțin o pauză de 10 minute pentru fiecare 50 de minute de curs, în funcție de conținutul cursului.
- Vorbiți într-un ritm rezonabil, clar și pe un ton normal, dar fiți conștienți de faptul că interpretarea și luarea de notițe computerizată necesită câteva secunde în plus
- Dacă o oră de curs este anulată sau reprogramată, asigurați-vă că toate părțile (student, interpret) sunt notificate
- Se poate contacta Acces Ability Services pentru mai multe informații despre aceste metode de comunicare
- Fiți pregătiți să vă întâlniți cu interpreți și persoane care iau note pentru consultare și planificare
- Colaborați îndeaproape cu Access Ability Services pentru a asigura o experiență de învățare de succes pentru student

Strategii de instruire

- Descrieți lecția la începutul orei și oferiți o listă de termeni specifici sau tehnici de conținut elevului și interpretului înainte de fiecare oră
- Consolidăți prezentările verbale cu text scris (orice document generat de computer vă permite să vă confrunțați cu fața)

- Utilizați videoclipuri subtitrate dacă sunt disponibile
- Evitați mișcările care vor distra sau bloca vederea elevului asupra interpretului sau ecranului computerului
- Când vorbiți, priviți elevii, încercați să evitați iluminarea din spate și să rămâneți într-un singur loc
- Parafrazați dacă elevul nu pare să înțeleagă
- Eliminați zgomotul de fundal și alte distrageri

Sfaturi specifice

- ✓ Dacă folosiți un interpret în clasa dvs.: Interpretul nu trebuie să fie un profesor.
- ✓ Interpretul este acolo pentru a facilita comunicarea între profesor și student și face parte din echipa educațională.
- ✓ Interpretii aparțin unui grup profesional, ce respectă un Cod de Etică care vizează confidențialitatea, imparțialitatea și integritatea.
- ✓ Așezați-vă dvs. și interpretul în câmpul vizual al elevilor cu deficiențe de auz, astfel încât aceștia să vă poată urmări
- ✓ Vorbiți direct cu elevul cu deficiențe de auz, nu cu interpretul
- ✓ Uitați-vă la elev, nu la interpret, atunci când răspunsurile sunt interpretate
- ✓ Interpretul (sau studentul) va fi bucuros să vă învețe câteva semne ASL de salut și instrucțiuni, dacă sunteți interesat
- ✓ Sfaturi specifice dacă aveți o persoană care ia notițe computerizate în clasa dvs.: Un observator computerizat din clasă transmite cursul și discuția de la clasă.

Persoana care ia notițe trebuie să aibă studii de specialitate și trebuie să tasteze cel puțin 70 cpm. Personalul Centrului de Integrare a Persoanelor cu Dizabilități monitorizează periodic calitatea notițelor pentru acuratețe și minuțiozitate.

- Persoanele care iau notițe pot transcrie materiale audio, cum ar fi casete video sau audio, dacă li se oferă materialele înainte de curs
- Notițele luate sunt destinate exclusiv studenților cu deficiențe de auz

INTERACȚIUNEA ÎNTRE COLEGI ȘI ÎNVĂȚAREA COLABORATIVĂ

Este necesar să se permită interacțiunea colegilor. În procesul de predare, este important să se creeze oportunități pentru elevi să interacționeze între ei și să se modeleze reciproc atunci când este necesar și să lucreze împreună. Crearea unor grupuri de studiu mici prin unirea elevilor de la diferite niveluri este, de asemenea, esențială în învățarea colaborativă.

Pentru învățarea colaborativă și sprijin de la egal la egal;

- ❖ Atenție la gruparea elevilor cu caracteristici și niveluri diferite
- ❖ Fiecare elev din grup să-și cunoască propriile îndatoriri și responsabilități,
- ❖ Asigurarea că fiecare student are un rol activ ca rezultat al muncii în grup,

Trebuie avut grijă ca elevii de diferite niveluri să stea unul lângă altul. Astfel, elevii se vor sprijini reciproc în domeniile academice și sociale, iar controlul clasei de către profesor va fi mai ușor.

DEFINIȚII

Deficiența de auz este atât un termen medical, cât și sociologic, care se referă la persoanele care au dezvoltat deficiențe de auz la un moment dat în viață. Persoanele cu deficiențe de auz nu pot auzi ceea ce spuneti, dar răspund de obicei verbal într-o conversație. Uneori folosesc interpreți, dar mai des la facultate, solicită un notator computerizat. Persoanele cu deficiențe de auz au pierderi auditive variind de la ușoare la profunde. Acești elevi au probleme cu auzul și pot purta un aparat auditiv pentru a amplifica sunetul. Un aparat auditiv nu vindecă pierderea, dar ajută la o mai bună comunicare. Elevii pot solicita un observator în clasă pentru a se asigura că informațiile importante nu sunt ratate.

Un sistem FM poate fi utilizat de studenții cu deficiențe de auz, pentru a auzi vocea profesorului mai clar. Pe reverul profesorului se poartă un mic microfon. Vocea profesorului

este transmisă direct la urechile elevului, combatând efectele distanței și ale zgomotului de fond.

A. METODE DE COMUNICARE ORALĂ ȘI AUDITIVĂ

Descrierea imaginii: O femeie și o fată încearcă să comunice folosind limbajul semnelor.

1. METODA NATURALĂ DE AUZ ORAL / ORALISM

Cu această metodă, copiii mici cu deficiențe de auz își accesează limba maternă urmând procesul natural de dobândire a limbajului, deși în cazul pierderii auditive severe, această achiziție duce la o întârziere și la unele dificultăți în funcție de tipul de surditate. Copiii cu hipoacuzie își pot dezvolta limba maternă printr-o interacțiune semnificativă cu cei din jur.

Utilizarea unui aparat auditiv (proteze auditive sau implanturi cohleare) este o condiție prealabilă pentru dezvoltarea acestei metode. O adaptare adecvată a aparatelor auditive permite perceperea și înțelegerea limbajului oral în cazul în care copiii au un auz bun rezidual și funcțional. Această metodă permite dezvoltarea percepției auditive în mod natural, mai degrabă decât predarea limbii vorbite direct fără modele rigide.

2. TERAPIA VERBALĂ AUDITIVĂ

Este o metodă de intervenție timpurie cu utilizatori de aparate auditive cu deficiențe de auz pentru dezvoltarea limbajului. Se bazează pe dezvoltarea abilităților auditive și comunicative, concentrându-se exclusiv pe auz. Implicarea familiei este o parte esențială a unei astfel de terapii. Cea mai semnificativă diferență față de abordarea auditiv-verbală naturală este faptul că citirea buzelor, alfabetul dactil, Cue Speech nu sunt utilizate. Este o abordare metodologică unu-la-unu, care vizează doar percepția și memoria auditivă.

3.METODA VERBAL-ORALĂ STRUCTURALĂ

Prin această metodă, structurată pe ideea că limba poate și ar trebui predată, limba este predată copiilor după anumite tipare și într-o anumită ordine. Această structurare acoperă toate studiile de la rubricile antrenamentului vorbirii, studiilor de articulare, antrenamentului auditiv, antrenamentului pentru citirea pe buze, limbajului și antrenamentului vorbirii. Studiile sunt efectuate în conformitate cu ideea că limba ar trebui predată.

4. CITIREA PE BUZE

Este o tehnică pe care unele persoane cu deficiențe de auz o folosesc pentru a completa informațiile auditive. Citesc pe buze ceea ce spune vorbitorul. Antrenamentul și abilitățile sunt necesare pentru a fi un bun cititor de buze, deoarece unele foneme sunt similare din punct de vedere vizual și au același punct de articulare sau pentru că unele nu sunt foneme vizibile și se pot confunda, ceea ce necesită informații contextuale pentru transmiterea completă a mesajelor.

B.METODE SPRIJINITE DE GESTURI SAU SEMNE

1. ALFABETUL DACTIHOLOGIC / ALFABETUL SEMNELOR

Este un alfabet manual care identifică fiecare literă a alfabetului. Este o metodă gestuală pentru vizualizarea alfabetului oral, dar este foarte limitat să purtați o conversație. Folosit pentru a scrie cuvinte noi sau complexe.

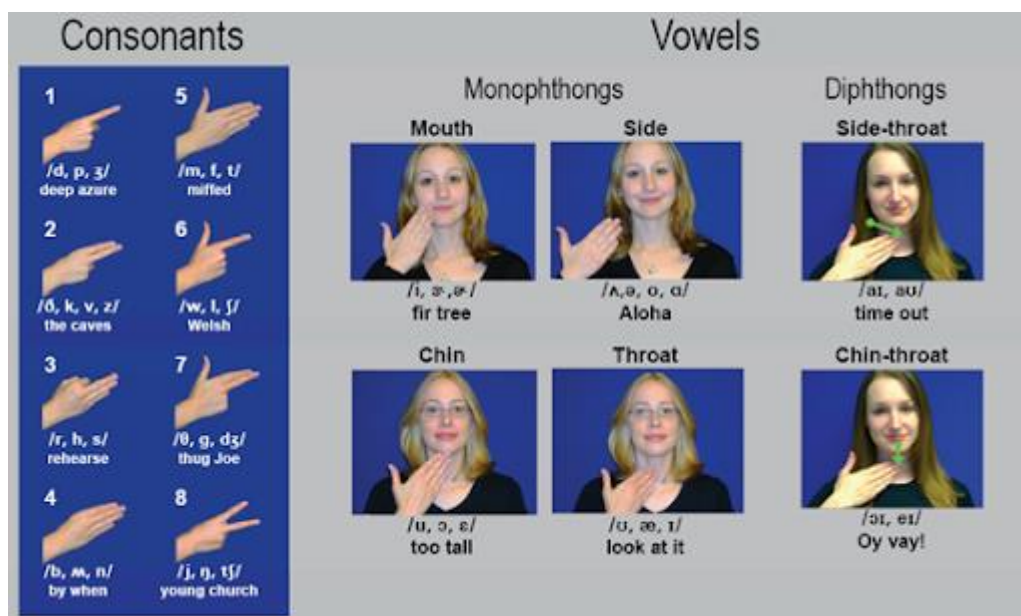
2.GESTURI DE SUSȚINERE FONETICĂ / TEHNICĂ DE INDICARE

Este o tehnică utilizată în logopedie. Aceasta constă dintr-o serie de gesturi ale mâinilor care ajută la percepția vizuală a unor parametri ai sunetelor vocalelor și consoanelor, fie pentru a îmbunătăți pronunția, fie pentru a explica anumite lucruri

atunci când pot fi confundate cu altele. Odată ce copilul a dobândit conștientizarea fonologică, aceste gesturi pot fi folosite pentru a ajuta la înțelegerea de cuvinte noi sau complexe.

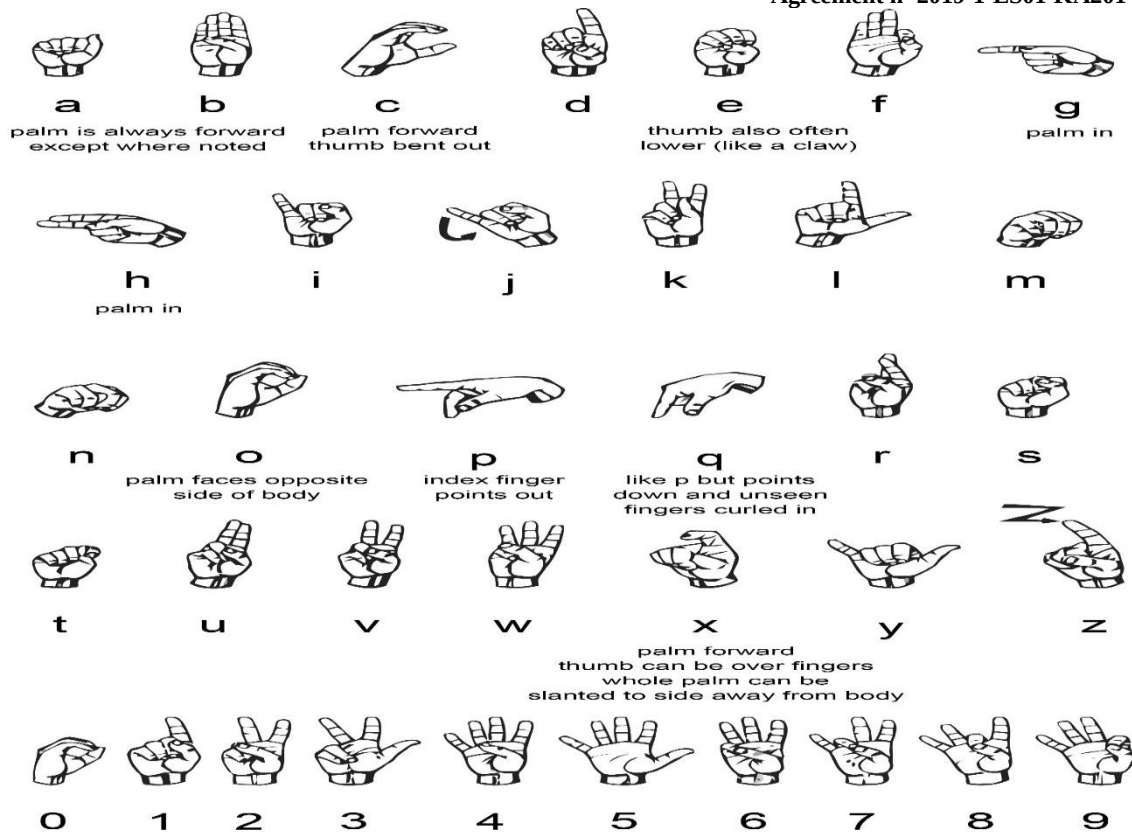
3. LIMBAJUL SEMNELOR

Comunicarea totală este o metodă educațională bazată pe utilizarea tuturor metodelor verbale, auditive, scrise și bazate pe semne utilizate în achiziționarea limbajului. Susținătorii acestei metode afirmă că elevii cu pierderi auditive severe și profunde ar trebui susținuți cu metode precum semnele, citirea pe buze și scrierea și sugerează că toate metodele ar trebui utilizate împreună în educația copiilor cu deficiențe de auz. Pentru ca elevul să aibă succes, atât părinții, cât și profesorii ar trebui să beneficieze de formare în limbajul semnelor și să poată utiliza aceste abilități în mod eficient.

Descrierea imaginii: imagine cu demonstrații pentru vocale și consoane din Limbajul Semnelor

4.4. LIMBAJUL NAȚIONAL AL SEMNELOR

Descrierea imaginii: În această imagine, există simboluri ale literelor și numerelor în limbajul american al semnelor.

Ce este limbajul american al semnelor?

Limbajul american al semnelor (ASL) este un limbaj natural complet, care are aceleași proprietăți lingvistice ca și limbile vorbite, cu o gramatică diferită de engleză. ASL se exprimă prin mișcări ale mâinilor și ale feței. Este limba principală a multor nord-americani cu deficiențe de auz și este folosită și de mulți oameni cu auz normal.

Limbajul semnelor este același și în alte țări?

Nu există un limbaj al semnelor universal. În diferite țări sau regiuni sunt folosite diferite limbaje ale semnelor. De exemplu, limbajul britanic al semnelor (BSL) este un limbaj diferit de ASL, iar americanii care știu ASL s-ar putea să nu înțeleagă BSL. Unele țări adoptă caracteristici ale ASL în limbajele lor.

Video : Limbajul American al Semnelor

*<https://youtu.be/vyYmwMj1muA>

De unde provine ASL?

Nicio persoană sau comitet nu a inventat ASL. Începuturile exacte ale ASL nu sunt clare, dar unii sugerează că a apărut acum mai bine de 200 de ani din amestecarea limbajelor de semne locale și a limbajului francez al semnelor (LSF, sau Langue des Signes Française). ASL-ul de astăzi include câteva elemente ale LSF plus limbajele semnelor locale originale; de-a lungul timpului, acestea s-au contopit și s-au transformat într-un limbaj bogat, complex și matur. ASL modern și LSF modern sunt limbi distincte. Deși conțin câteva semne similare, nu pot fi înțelese de către ceilalți utilizatori.

Care este diferența dintre ASL și limbajul vorbit?

ASL este o limbă complet separată și distinctă de engleză. Conține toate caracteristicile fundamentale ale limbajului, cu propriile reguli de pronunție, formarea cuvintelor și ordinea cuvintelor. În timp ce fiecare limbă are modalități de a semnaliza diferite funcții, cum ar fi să punei o întrebare, mai degrabă decât să faci o afirmație, limbile diferă în ceea ce privește modul în care se face acest lucru. De exemplu, vorbitorii de limba engleză pot pune o întrebare ridicând tonul vocii și ajustând ordinea cuvintelor; Utilizatorii ASL pun o întrebare ridicând sprâncenele, lărgind ochii și înclinând corpul înainte.

METODA CELOR DOUĂ LIMBI (BILINGVĂ)

- Este o metodă nouă în educarea persoanelor cu deficiențe de auz.
- În general, se bazează pe învățarea simultană a două limbi la o vârstă fragedă.
- Din perspectiva educației persoanelor cu deficiențe de auz, limbajul semnelor poate fi definit ca prima limbă învățată, iar limbajul verbal ca a doua limbă. Nu se pune problema ca una din ele să fie superioară celeilalte.
- Unul dintre punctele de plecare ale metodei este faptul că „persoanele cu deficiențe de auz” sunt un subgrup cu propriile limbi și identități distincte.

Agreement n° 2019-1-ES01-KA201-064564

- Se susține că limbajul semnelor este o limbă maternă care satisface comunicarea și nevoile persoanei cu deficiențe de auz și este preferată de acestea.
- Se susține că persoanele cu deficiențe de auz ar trebui să învețe, de asemenea, limbajul verbal, deoarece în lumea de astăzi, o mulțime de informații sunt prezentate în formă scrisă, iar analfabetismul poate duce la calificarea persoanei cu handicap în societate.
- Odată ce limbajul semnelor este vorbit în mod competent, limbajul verbal, în special dimensiunea alfabetizării, trebuie predat.
- În această abordare, se crede că elevul va învăța limbajul semnelor la o vârstă fragedă (cum ar fi 1 an) și va fi pregătit pentru cunoștințe academice rezolvând toate problemele de comunicare.

4.5. SISTEME AUGMENTATIVE DE COMUNICARE

Descrierea imaginii: Câteva dispozitive tehnologice pentru persoanele cu deficiențe de auz

„Comunicarea augmentativă și alternativă (AAC) reprezintă orice strategie de comunicare pentru persoanele cu o varietate de condiții care întâmpină dificultăți semnificative în a vorbi”.

(Patologia Limbajului Australia)

Strategia sau tehnica utilizată de individ își propune să maximizeze abilitățile de comunicare (adică producția și înțelegerea) pentru comunicarea funcțională și eficientă a

nevoilor, preferințelor și dorințelor unui individ. Un sistem AAC poate fi utilizat permanent sau temporar.

EXISTĂ DOUĂ TIPURI PRINCIPALE DE AAC:

(1) AAC FĂRĂ AJUTOR: Tehnici de comunicare care nu necesită utilizarea asistenței externe: Aceasta înseamnă că persoana folosește ceea ce îi este disponibil, de obicei propriul său corp. Exemplele de AAC fără ajutor includ contactul vizual, expresia feței, limbajul corpului, gesturile și utilizarea gesturilor manuale.

(2) AAC ASISTAT: Orice element extern utilizat pentru a ajuta comunicarea

Exemple de AAC asistat includ:

- sisteme de înaltă tehnologie (I -Pad, tabletă, dispozitiv de generare a vorbirii)

Sisteme cu tehnologie scăzută (obiecte reale, cărți de comunicare, pix și hârtie, imagini)

CARE SUNT PUNCTELE CHEIE LA CARE TREBUIE SĂ FIM ATENȚI?

- AAC nu este un substitut pentru vorbire sau limbă, ci mai degrabă o abordare care promovează dezvoltarea limbii vorbite.
- Cheia succesului în stabilirea unui sistem AAC eficient este utilizarea unei abordări centrate pe individ. Implicarea individului în selectarea și testarea diferitelor sisteme va asigura că sistemele se potrivesc cu abilitățile cognitive și preferințele personale ale individului.
 - * Este posibil ca un singur sistem sau strategie AAC să nu fie întotdeauna suficient pentru a satisface toate nevoile. O persoană cu nevoi mai complexe poate avea nevoie de un sistem high-tech, un sistem low-tech sau un sistem fără ajutor, în funcție de locul în care se află și cu care comunică.
- Eficacitatea AAC depinde și de persoana cu care comunică persoana respectivă și de cât de mult sprijin și formare a primit. Este foarte important să oferim un mediu de comunicare flexibil.

ALTE DISPOZITIVE DISPONIBILE:

- Mesaje text
- Amplificatoare telefonice

- Alarmer intermitente și cu vibrații
- Sisteme de amplificare vocală
- Dispozitive de ascultare cu infraroșu
- Amplificatoare audio portabile
- TTY (Text Phone sau teleimprimantă)

Funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Agreement n° 2019-1-ES01-KA201-064564

UNITATEA 5

MENTORAT ȘI SPRIJIN RECIPROC

INTRODUCERE

5.1 MENTORAT ȘI SPRIJIN RECIPROC

5.1.1 DEFINIȚII

5.1.2 PRINCIPII ȘI CARACTERISTICI ALE SPRIJINULUI RECIPROC

5.1.3 AVANTAJELE MENTORATULUI ȘI SPRIJINULUI RECIPROC

5.2 APTITUDINI CELOR CE OFERĂ SPRIJIN

5.2.1 CRITERII

5.2.2 ABILITĂȚI PENTRU MENTORI

OBIECTIVE

Această unitate intenționează să introducă cursanților conceptul și parametrii sprijinului reciproc.

Principalele sale obiective de învățare sunt:

- Să ofere o imagine clară a teoriei și practicii sprijinului reciproc, precum și pentru să-i definească avantajele față de alte tehnici.**
- Să ofere cunoștințe și argumente pentru eficacitatea metodei, să familiarizeze cu modul de aplicare a tehnicilor sale, concentrându-se pe criteriile și abilitățile mentorilor voluntari.**

ÎNTREBĂRI:

1. Ce caracteristici cheie ale unui cadru de asistență și de mentorat reciproc considerați că sunt importante?
2. Ce abilități ale unui mentor considerați că sunt importante?
3. Cum ați adapta o metodă de asistență și de mentorat reciproc cu propriul mediu de lucru sau când lucrați cu elevi cu dizabilități senzoriale (deficiențe de vedere, deficiențe de auz sau ambele)?

INTRODUCERE

Metodele de asistență de tot felul devin din ce în ce mai populare. Oamenii au din ce în ce mai multe probleme și acest lucru îi face să caute soluții. Când trebuie să rezolvăm o problemă, cerem ajutor. Acest ajutor este de obicei asociat cu un specialist. Cu toate acestea, s-a dovedit că ajutorul oferit de oamenii apropiați, din cercul nostru social, este cel pe care îl căutăm mai ușor și este mai eficient atunci când ni se solicită și se acordă imediat.

Pe baza concluziei de mai sus, a fost dezvoltat un nou set de tehnici de sprijin. Această serie, care nu este asociată nici cu ajutorul unui expert, nici cu ajutorul unui prieten, se bazează pe:

- Interacțiune imediată
- Egalitate
- Dezvoltarea tehnicilor de aplicare a metodei

Aceste tehnici poartă denumirea de sprijin și mentorat reciproc.

Sprijinul psihosocial reciproc include o serie de pași și tehnici de consiliere și se bazează pe ideea de ajutor imediat bazată pe asemănările participanților.

5.1 SPRIJIN ȘI MENTORAT RECIPROC

5.1.1 DEFINIȚII

Colegii sunt cei implicați în metoda de sprijin. Ei nu au rolul unui expert, ci asemănări între ei, care pot fi:

- experiență personală anterioară în legătură cu un eveniment sau situație
- asemănări sociale
- asemănări economice
- asemănări culturale
- asemănări de limbă
- similitudini în orientarea sexuală
- similitudini în profesie
- similitudini în educație
- asemănări de vârstă
- similitudini în starea de sănătate

Deși nu există o definiție unică, sprijinul psihosocial reciproc include colegii înșiși, care încearcă să-și rezolve problemele împreună și să se sprijine reciproc, prin asemănările lor, și pe baza propriilor puteri și abilități.

De asemenea, include mentori voluntari, acei colegi care contribuie la implementarea acesteia, prin instruire în tehnicile metodei și abilitățile lor.

Sprijinul psihosocial reciproc include procesul prin care o persoană fără a avea rolul unui specialist, oferă asistență voluntară unui semen, un semen care are unele asemănări, pentru a rezolva o problemă.

5.1.2 PRINCIPII ȘI CARACTERISTICI ALE SUPORTULUI PEER ȘI MENTORAREA PEER

Unele principii de bază pe care se bazează sprijinul și mentoratul reciproc sunt:

1. Relația de reciprocitate bazată pe similitudini, simțul coerenței și evitarea structurii ierarhice între colegi.

2. Inexistența unui specialist și rolul care îl separă de ceilalți, dar existența consilierilor voluntari care își joacă rolul, pe baza unei experiențe comune sau a unei similitudini cu ceilalți colegi.

3. Asemănările între colegi trebuie să fie utile pentru rezolvarea unei probleme, pentru a aplica sprijinul și îndrumarea colegilor. Dacă nu este cazul, asemănările, precum rudenia sau prietenia, nu sunt o condiție prealabilă pentru aplicarea metodei.

4. Dezvoltarea principiului parității și stabilirea unei relații de susținere a egalității între persoanele care împărtășesc experiențe, probleme și preocupări de viață similare.

5. Principiul abilitării și încurajării prin responsabilitate, activare și inițiativă, care reflectă convingerea că recuperarea din dificultăți este posibilă, atunci când ne bazăm pe propriile noastre atuuri.

6. Principiul autoajutării și auto-vindecării. Auto-ajutorarea este terapeutică atât pentru persoana care primește ajutor, cât și pentru persoana care ajută.

7. Cultivarea muncii în echipă, autorealizarea, dezvoltarea personală în rezolvarea problemelor și în aplicarea metodei.

8. Dezvoltarea rolului susținătorului și al ascultătorului activ, precum și evitarea oricărui tip de atribuire către alții a problemelor sau soluționarea acestora.

Pe baza principiilor de mai sus, sprijinul psihosocial și mentoratul de la egal la egal au următoarele caracteristici:

- Sprijin reciproc și autentic
- Egalitate și încredere
- Cunoașterea și înțelegerea experiențială
- Empatie experiențială
- Cadrul de interacțiune informal și neierarhic

În concluzie, principiile și caracteristicile descrise sunt legate de rezultatul principal al metodei, adică capacitatea oamenilor de a oferi sfaturi reciproce și practice egale prin experiența lor personală, fiind membri ai unei comunități bazate pe caracteristici comune.

Acest sprijin este adesea considerat mai eficient deoarece:

▪ Diferă parțial sau total de ceea ce poate oferi un specialist sau cineva care preia rolul de rezolvator.

▪ Prin sentimentul unei versiuni mai informale, acesta devine mai ușor de perceput și acceptat, deoarece este însoțit de sentimentul de înțelegere reciprocă într-un grup de studenți cu dizabilități senzoriale.

Sprijinul de la egal la egal se bazează pe principii și caracteristici legate de paritate, încurajare, experiență comună și asistență reciprocă.

5.1.3 AVANTAJELE MENTORATULUI ȘI SPRIJINULUI RECIPROC

Utilizarea sprijinului reciproc are avantaje față de alte tehnici, cum ar fi:

- Simțul reînnoirii și diferitele tipuri de metode prin diferențierea de rolul de bază al unui specialist și sprijinul între oameni fără alte tipuri de relații.
- Cel mai mare zel și participare pentru colegi în general, în timpul implementării și participării .
- Cel mai mare zel și participare pentru mentorii voluntari, deoarece are mai puține cerințe în ceea ce privește numărul necesar și responsabilitatea rolului lor, comparativ cu alte metode.
- Cea mai largă gamă de metode care pot fi aplicate și orizontul mai larg de rezultate, prin rolul colegilor înșiși.
- Numărul extins de cereri de sprijin care pot fi satisfăcute, deoarece este un set de metode bazate pe voluntariat, participare și experiență personală.

Asistența de la egal la egal are avantaje față de alte tehnici care extind orizonturile de aplicare, direcție și eficacitate.

5.2 Aptitudini ale mentorilor

5.2.1 CRITERII

Pentru a deveni mentor voluntar, trebuie să răspundeți la două întrebări cheie:

Agreement n° 2019-1-ES01-KA201-064564

- Care este motivul pentru care se aplică o astfel de metodă atunci când se lucrează cu elevi cu dizabilități senzoriale (deficiențe de vedere, deficiențe de auz sau ambele)?
- Care este scopul și rezultatul dorit al unei astfel de aplicații?

Răspunzând la întrebările de mai sus, ajungem la câteva criterii pe care trebuie să le aveți ca mentori voluntari:

1. Motivația atât în timpul pregătirii, cât și în timpul aplicării metodei.
2. Sentimentul implicării constante în aplicarea metodei.
3. Coordonarea și interacțiunea cu colegii, comunitatea și alți consilieri.
4. Rolul mentorului și evaluarea eficienței acestuia.
5. Definirea obiectivelor intermediare și finale în rezultatele metodei.
6. Evidențierea avantajelor metodei în sine
7. Evidențierea avantajelor comunității în sine.
8. Dezvoltarea și stimularea un sentiment de coeziune.
9. O bună înțelegere a motivelor aplicării metodei.
10. Inversarea posibilelor prejudecăți în raport cu eficacitatea metodei bazată pe voluntari și nu pe specialiști.
11. Existența unui număr suficient de consilieri voluntari și evitarea situațiilor dificile.

Criteriile pentru voluntarii-mentori sunt legate de activarea părților interesate, rolul lor cheie, coordonarea întregului model, precum și coerența grupului de colegi.

5.2.2 Aptitudini ale mentorilor

Pentru a vă percepe pe voi înșivă ca și consilier sau mentor, trebuie să vă îmbunătățiți următoarele abilități:

1. Cunoașterea de sine

Pentru a putea susține în mod eficient o altă persoană, este important să începeți prin a vă înțelege mai bine: cine sunteți ca persoană, modul în care gândiți și reacționați la relațiile dvs. interpersonale.

Conștientizarea gândurilor și sentimentelor personale este primul pas pe care trebuie să îl faceți în încercarea de a deveni un consilier și un mentor eficace. Dacă devii conștient de convingerile și sentimentele tale personale, vei putea să le gestionezi mai ușor, fără a afecta credințele și sentimentele persoanei pe care urmează să o susții.

1. Particularități personale

Este necesar să vă înțelegeți opiniile personale în diferite probleme, în special în cele care sunt caracterizate de eterogenitatea punctelor de vedere. Prejudecățile personale colorează inevitabil modul în care percepem tot ce se întâmplă în viața noastră de zi cu zi. Ar trebui să se examineze tendințele referitoare la deficiențele senzoriale.

2. Acceptare

Când încercăm să ajutăm o altă persoană, trebuie să transmitem mesajul că îl acceptăm și îl respectăm așa cum este cu adevărat. Este necesar să-l facem să se simtă în siguranță pentru a-și împărtăși și investiga problemele, fără amenințarea jenării sau a rușinii. Construim o atmosferă de acceptare și respect pentru ceilalți oameni prin:

- acceptarea a tot ceea ce este
- respect pentru convingerile sale
- apreciere pentru sine / pentru sine și opiniile sale
- atitudine non-critică
- ascultare activa
- respectarea confidențialității pentru ceea ce ni se încredințează

3. Autenticitate

Pentru a ajuta efectiv alte persoane, trebuie să fii sincer și sincer. Bazele unei astfel de atitudini stau în autenticitate. Ne comunicăm interesul real față de alți oameni și cultivăm încrederea unul în celălalt atunci când suntem:

- Autentici
- Corecți
- Sinceri
- Clari

4. Empatia

Cea mai simplă definiție a empatiei este să ne putem pune în locul altcuiva. Confundăm adesea empatia cu simpatia, dar nu este același lucru. Empatia este calea care ne introduce temporar într-o altă lume umană, în timp ce rămânem în a noastră. Este capacitatea de a vedea cu ochii noștri, de a simți sentimentele colegului, în timp ce ne controlăm propriile sentimente și rămânem imparțiali, fără a-l judeca sau a-l compătimi. Empatia este diferită de compasiune și simpatie, la fel cum este diferită de implicarea emoțională sau tragerea arbitrară de concluzii.

Este capacitatea de a percepe lucrurile din punctul de vedere al altei persoane și efortul de a înțelege semnificația pe care o acordă acestora. Împărtășim efortul nostru de a înțelege situația unică, în care se află o altă persoană, atunci când:

- Suntem cu adevărat interesați să înțelegem ce se întâmplă cu el / ea
- Punem întrebări adecvate legate de situația cu care se confruntă
- Gândim, acționăm și ne simțim ghidați de interesul său
- Evităm să ajungem la concluzii și evaluări arbitrare

5. Comunicarea nonverbală

Când ne gândim la noi înșine, am putea crede că suntem buni ascultători. Următoarele exerciții vă vor ajuta să stabiliți dacă sunteți într-adevăr un bun ascultător, ce vă poate face

difficil să ascultați de fapt ceea ce se spune și cum vă puteți îmbunătăți. Încercați să vă gândiți la următoarele două întrebări:

- Cum te simți când vrei să spui ceva, dar nimeni nu ascultă?
- De unde știi că cineva nu te ascultă cu adevărat? Care sunt semnele?

Răspunsurile dvs. la prima întrebare (de exemplu, frustrare, furie, tristețe, iritabilitate etc.) vă vor ajuta să înțelegeți cum se poate simți colegul dacă își dă seama că nu îl ascultați cu adevărat.

În a doua întrebare, răspunsurile dvs. pot include unele dintre următoarele:

- Lipsa contactului vizual
- Daydreaming – să privească în altă parte, cum ar fi pe fereastră
- Expresia sa facială arată că este plictisit
- Arată nervos sau că ceva îl deranjează
- Lipsa de interes
- Schimbă subiectul discuției
- Face glume
- Se uită la ceas
- Sugerează soluții fără a asculta problema

6. Distragerea atenției conversațiilor interne

Conversația interioară (conversația pe care o avem în minte, în timp ce vorbim în același timp cu o altă persoană) ne poate distra serios. Când începeți pentru prima dată sprijinul psihosocial reciproc, această conversație internă poate include întrebări precum „A trebuit să spun asta?”, „Cât este ceasul?” Sau „Nu știu nimic despre asta!”. Este important să le acceptați din cauza stresului și lipsei de experiență. Dar este, de asemenea, important să ne încurajăm să revenim rapid la discuție.

7. Ascultare activă

A asculta înseamnă următoarele:

- Nu sunt nerăbdător să găsesc ceva de spus
- Nu mă grăbesc și nu îl întrerup
- Atenția mea se concentrează pe ceea ce îmi spune el / ea
- Poziția mea arată că sunt cu adevărat acolo și că îl ascult.
- Zâmbetul, exclamațiile și încuviințările mele sunt adecvate și armonioase în ceea ce privește conversația.
- Încerc să-mi izolez propriile probleme personale de discuție (griji, frici, anxietate).
- Evit distragerea atenției
- Încerc să-i aflu personalitatea
- Evit să ajung la concluzii pripite
- Nu îl judec sau nu îl evaluez
- Rezist dorinței de a găsi o soluție la problema lui

8. Identificarea principalei probleme și concentrarea.

Scopul principal al ascultării active este să înțelegeți tot ceea ce vă transmite colegul cu privire la problema cu care se confruntă. Apoi, în calitate de consilier, îl veți ajuta să clarifice elementele individuale care compun situația cu care se confruntă și vrea să rezolve:

- Care este situația - ce s-a întâmplat (fapte)?
- Gânduri dominante - Care este modul în care elevul gândește problema?
- Emoții - cum se simte elevul în legătură cu problema?
- Comportament / acțiuni - ce a făcut sau nu elevul pentru a rezolva problema?

Pentru a identifica o problemă, trebuie să îi iluminăm dimensiunile importante și să ne concentrăm atenția asupra detaliilor individuale. Așadar, începeți să aveți în vedere principalele domenii în jurul cărora sunt necesare informații și îndrumați elevul să se concentreze asupra lor folosind instrucțiuni și motivații adecvate.

8. Reflecția

Reflecția este abilitatea prin care repetarea reflectă un gând sau o emoție care tocmai a fost exprimată de către coleg.

Pentru a aplica reflecția, trebuie să:

- Alegeți un element important din experiența descrisă de coleg și repetați ultima sa frază sau ultimele cuvinte ca feedback sau oglindire.
- Formulați-vă răspunsul ca o întrebare care motivează și îndeamnă colegul să vă spună mai multe

În acest fel puteți:

- Faceți-l să înțeleagă că îl urmăriți cu atenție, fără ca interesul dvs. să fie distras.
- Arătați empatie
- Concentrați-vă pe ceva important pentru el / ea în timpul discuției.
- Încurajați-l să vorbească mai mult.

9. Parafrizarea

Parafrizarea este abilitatea prin care se reafirmă tot ce tocmai a fost spus. Deci, folosind această abilitate, veți repeta în esență cu propriile cuvinte mesajul pe care tocmai l-ați auzit.

Pentru a aplica abilități de parafrizare, rețineți următoarele instrucțiuni:

- Folosiți propriile cuvinte. Repetarea spontană nu este o parafrază.
- Încercați să vă coordonați cu limba utilizată de asistent. Când trebuie să descrieți un eveniment sau o situație, este mai bine să vă referiți la termenul exact pe care l-a folosit, de exemplu, „Răniți” și nu „zdrobiți”.

- Nu adăugați propriile ipoteze - Evitați interpretările și evaluările personale - Rămâneți la conținutul a ceea ce ați auzit.
- Fiți sincer - Nu vă prefaceți că înțelegeți dacă nu este așa.
- Fiți scurt și direct.

9. Rezumatul

Prin abilitatea de a rezuma, puteți conecta principalele puncte pe care le menționează colegii și le puteți rezuma într-un context cuprinzător. Astfel, puteți:

- Rezumați principalele informații pe care le-ați adunat din discuție
- Încheiați programarea
- Prezentați-vă la următoarea întâlnire
- Dați impulsul pentru a discuta mai multe probleme
- Concentrați-vă asupra diferitelor dimensiuni care constituie o problemă
- Completați spațiile libere din discuție
- Acordați timp gândirii, atât colegului, cât și dvs. înșivă

10. Întrebări: întrebări deschise și închise

Când comunicați cu colegul, veți folosi două tipuri principale de întrebări: întrebările închise și întrebările deschise. Fiecare specie are scopuri specifice.

Următoarele vă vor ajuta să le înțelegeți scopul, astfel încât să puteți decide ce fel de întrebare trebuie să puneți în funcție de fluxul și obiectivele discuției.

- Întrebări închise: De regulă, la aceste întrebări se răspunde monosilabic sau cu „da” sau „nu”. De exemplu: „Câți ani ai?” sau „Te gândești să lucrezi în străinătate?”
- Întrebări deschise: întrebările de acest tip conduc la răspunsuri complete și facilitează explorarea problemelor. Scopul lor este de a aduna mai multe date și detalii pentru a clarifica

problema. Când utilizați întrebări deschise, colegul va avea ocazia să descopere faptele mai detaliat, comportamente și sentimente asociate cu dificultățile sale.

11. Divulgarea de sine

Această abilitate împărtășește gândurile și experiențele personale cu elevii cu dizabilități senzoriale (deficiențe de vedere, deficiențe de auz sau ambele). Scopul său este de a normaliza sentimentul că semenul poate fi singurul care are dificultăți legate de direcția de studii pe care o va alege sau confuzia sa cu privire la statutul său profesional sau viitorul său sau orice altceva care îl privește.

În plus, scopul acestei abilități este de a construi speranță și credință că dificultățile pot fi depășite, în mod similar cu propria experiență. O condiție pentru punerea sa în aplicare este că între voi s-a format o relație de respect reciproc.

Pentru a fi eficient, auto-divulgarea trebuie făcută cu grijă și în următoarele condiții:

- Ar trebui făcut pentru a împuternici colegul. Aceasta înseamnă că ar trebui să evitați auto-divulgarea care se va concentra asupra dvs. și asupra modului în care vă gândiți la aceeași problemă.
- Nu ar trebui să impună o soluție gata pregătită (de ex., „M-am dus la un consilier de carieră să mă ocup de ea. Du-te și tu!”). Scopul său este de a crea reciprocitate și egalitate în relație, nu de a direcționa ajutorul către soluția pe care ați folosit-o.
- Este bine să faceți o auto-dezvăluire despre o problemă pe care ați reușit-o destul de satisfăcător. Nu pentru ceva care încă vă deranjează sau nu ați făcut față. În caz contrar, există riscul de a da greșit mesajul că nu există speranță sau de a atrage atenția asupra dumneavoastră. Divulgarea de sine ar trebui să creeze optimism și speranța că dificultățile pot fi depășite. Divulgarea de sine nu este aceeași cu ajutorul acordat de prieteni, folosind intervenții precum: „Spune-mi ce mi s-a întâmplat” sau „În locul tău aș încerca să ...”

12. Reîncadrarea

Este o abilitate de consultanță care își propune să modifice sau să schimbe modul de gândire legat de problemă, sugerând interpretări alternative sau noi semnificații. Folosirea acestei abilități îi spune elevului: „Să privim situația dintr-un alt unghi”. Puteți explica că în fiecare

zi vedem ce ni se întâmplă printr-un cadru. Acest context determină interpretarea sau sensul pe care îl dăm experiențelor noastre. Astfel, atunci când contextul este strict sau unidimensional, ne poate conduce la interpretări corespunzătoare.

13. Luarea deciziilor și rezolvarea problemelor.

Prin această tehnică puteți susține colegul să facă față diferitelor dificultăți, cum ar fi performanțe scăzute, absențe, motivație scăzută. De asemenea, îl poate sprijini să-și facă planuri despre cariera sa profesională. În plus, prin această tehnică îi poți instrui pe elevi să învețe și să o aplice la orice problemă cu care se confruntă, astfel că ajută la îmbunătățirea vieții sale de zi cu zi în general. Este definită ca abilitatea de a identifica problema, de a formula obiective și de a implementa strategii adecvate pentru a reduce gravitatea problemei sau pentru a atinge obiectivele stabilite.

Să ai grijă de tine este la fel de important ca și abilitățile de mai sus:

- Fiți amabili cu voi înșivă - Rețineți că ați preluat rolul de mentor și nu rolul de făcător de minuni!
- Obțineți asistență din propria rețea socială - prieteni, rude, colegi de clasă etc.
- Când puteți și aveți nevoie, faceți mici modificări programului și rutinei zilnice.
- Învățați și folosiți tehnici de relaxare.
- Încurajați-vă și recompensați-vă pentru tot efortul depus în fiecare zi.
- Amintiți-vă că nu puteți schimba pe nimeni.
- În fiecare zi, concentrați-vă atenția asupra a ceva bun pe care l-ați făcut sau care vi s-a întâmplat.
- Asigurați-vă că mâncați sănătos și echilibrat, faceți mișcare regulată și dormiți suficient.
- Luați pauze scurte din viața de zi cu zi, chiar dacă trebuie să le planificați. Asigurați-vă că vă relaxați și că vă distrați bine în aceste pauze.

Mult succes în munca dumneavoastră!

Competențele mentorilor colegi sunt legate de motivația pentru rolul lor, de credibilitatea lor, de prevenirea și rezolvarea potențialelor probleme care pot apărea în timpul aplicării metodei.

UNITATEA 6

SFATURÎ PENTRU O BUNĂ ÎNDRUMARE PENTRU ELEVII CU DEFICIENȚE DE AUZ

CUPRINS

INTRODUCERE

6.1. Comunicare, eficiență și motivație

- Tehnici de dezvoltare a motivației personale a elevilor
- Cum să transmiteți motivație și curaj elevilor
- Cum să transmiteți sentimentul de responsabilitate
- Cum să transmiteți credința în succes
- Cum să dezvolți capacitatea de efort a elevilor

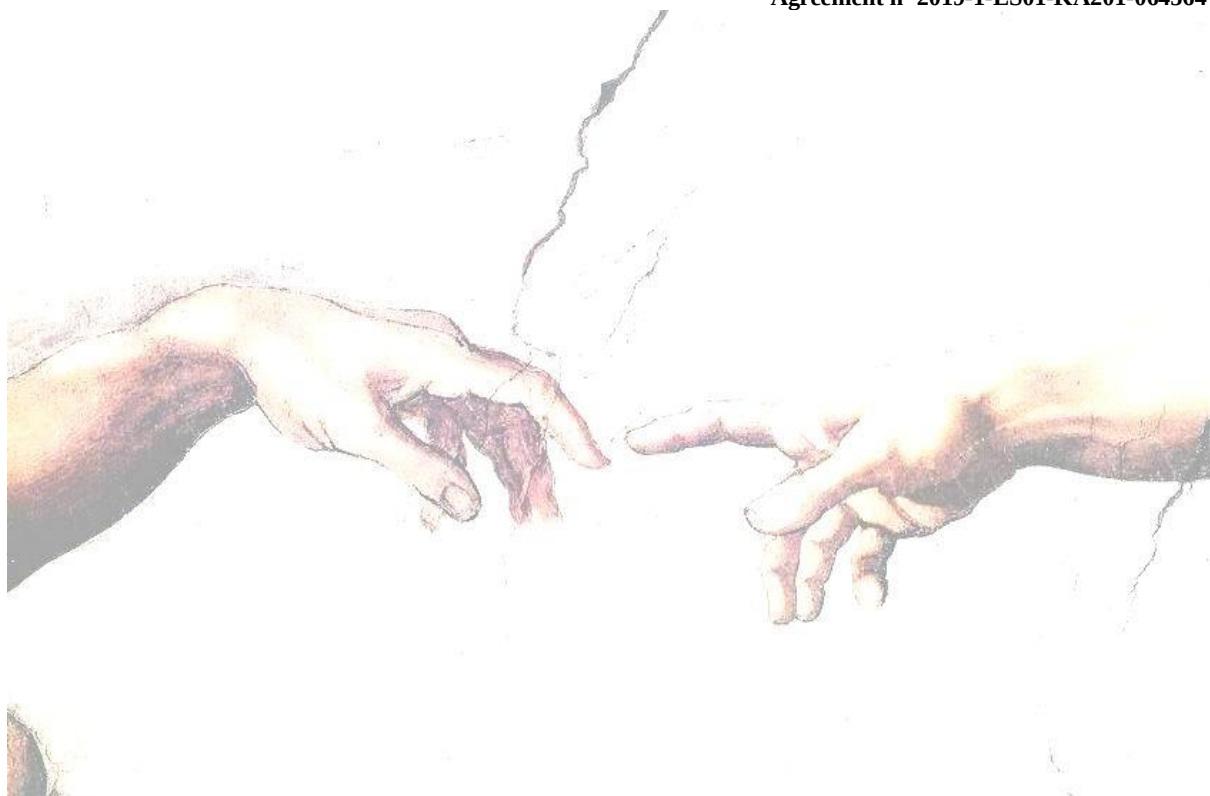
6.2. Recomandări pentru mentori

- Tehnici de empatie cu cei cu dizabilități senzoriale

INTRODUCERE

Bine ați venit la cursul nostru de formare de mentori pentru studenții cu deficiențe de auz. În acest curs, vom examina câteva dintre studiile care au fost făcute despre cum să consolideze comunicarea cu studenții noștri cu dizabilități senzoriale, să le ofere un sentiment de realizare și să le sporească motivația. Vom vorbi, de asemenea, despre câteva tehnici pentru modul în care putem empatiza cu acești studenți. Din nou, la sfârșitul acestei lecții, vom avea un scurt rezumat și un mini examen, astfel încât să avem ocazia de a consolida ceea ce am învățat.

6.1. Comunicare, eficiență și motivație

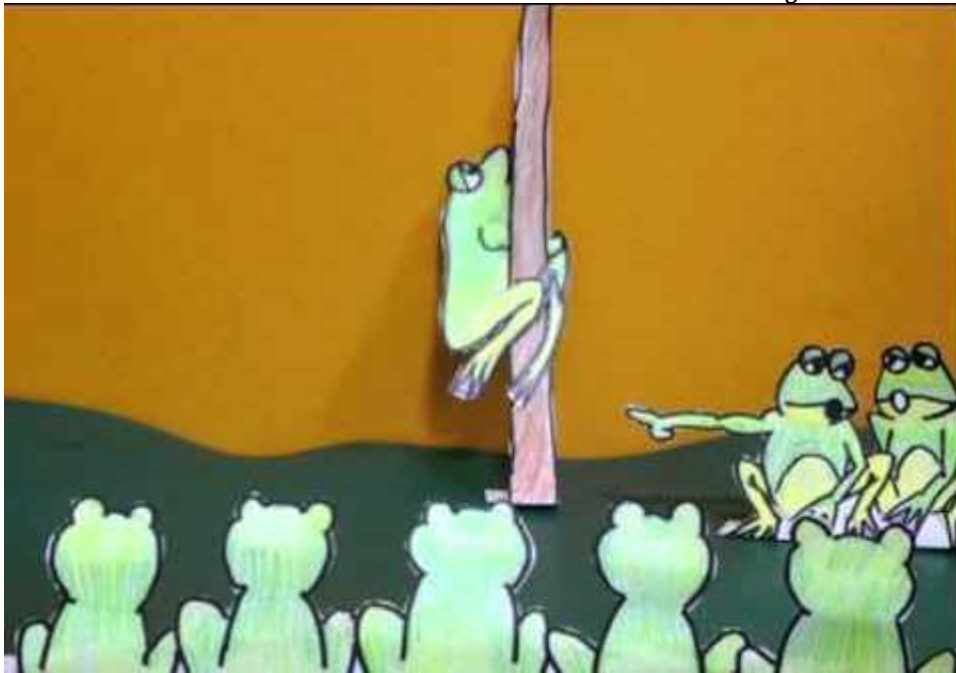
În acest capitol vom examina:

- Tehnici personale de dezvoltare a motivației elevilor
- Transferul motivației și curajului către elevi
- Transmiterea simțului responsabilității
- Asigurarea credinței în succes
- Îmbunătățirea capacității de efort a elevilor

Deși există câteva tehnici generale, vom avea ocazia să aruncăm o privire mai atentă asupra persoanelor cu deficiențe de auz.

■ Tehnici de dezvoltare a motivației personale a elevilor.

Există câteva povești pe care le-am urmărit la televizor în copilăria noastră, ni s-au spus sau le-am citit în timpul învățământului primar. În acei ani, când am auzit sau privit aceste povești, au apărut unele stări. Am încerca chiar să ne punem în pielea personajului principal. Deci, acest gen de povești ar avea o impresie asupra noastră. Să începem cu o poveste ca aceasta.

Într-o zi a avut loc o cursă de broaște. Scopul era să urce în vârful unui turn foarte înalt. O mulțime de broaște s-au adunat, de asemenea, pentru a-și urmări prietenii. Și cursa a început. În realitate, nimeni din public nu credea că vreun concurent ar putea urca în vârful turnului.

Broaștele spectatoare:

„Săracii! Nu vor reuși niciodată! „vocea lor se auzea. Când broaștele care au început cursa nu au putut ajunge în vârful turnului, au început să renunțe la cursă una câte una.

Publicul striga „Săracii! Nu vor reuși niciodată! ”La final, toate broaștele, cu excepția uneia, și-au pierdut speranța și au renunțat. Dar ultima broască rămasă s-a zbătut cu mare efort și a reușit să urce în vârful turnului.

Alții, spre uimirea lor, au vrut să știe cum a reușit această meserie. O broască s-a apropiat de el și a întrebat cum ai făcut treaba asta. În acel moment și-au dat seama că broasca care s-a urcat pe turn avea deficiențe de auz! Indiferent dacă suntem conștienți sau nu, atunci când încercăm să facem ceva pe cont propriu, întâlnim adesea mesaje negative de la oamenii din jurul nostru care ne spun că nu putem realiza.

Motivația este o forță motrice care activează cunoașterea și comportamentul și oferă învățare.

Tipuri de motivație

1. Motivația intrinsecă

2. Motivația externă

Motivația intrinsecă

Este dorința de a avea succes în propria voință.

Motivația intrinsecă este considerată a fi cea mai bună motivație mobilizatoare.

- nevoi,
- dorințe,
- interese,
- dragoste ...

* De exemplu, un copil interesat de matematică este motivat intern dacă studiază matematică pentru că vrea, fără să i se spună să „facă”.

Ei sunt cei mai importanți factori care motivează și împing individul.

Susținerea motivației intrinseci

Factori

• Susținerea, • Sarcini încurajatoare, • Dorința de a depăși anumite abilități, • Mediu de lucru / de viață favorabil, • Disponibilitatea persoanei, • Satisfacția față de viața profesională / educațională, • Credința în abilitățile lor, • Evitarea deznădejdi, • Crearea de oportunități de succes, • Evaluarea oamenilor ca indivizi; • Crearea unei percepții despre sine ca fiind valoroase,	• Susținătorii sociali, • Încurajarea comportamentului de asumare a riscurilor, • Dorința de informații, • Adăugarea de interes comunicării, • Curiozitatea, • Încrederea, • Identificarea • Autonomia - Activități la alegere, • Îmbunătățirea cunoștințelor,
---	---

Motivația extrinsecă

Motivele externe sunt motive care activează individul cu ajutorul stimulilor de mediu.

- Premii,
- Toate efectele reflectate asupra comportamentului din mediu,
- Mediul care controlează comportamentul.

Agreement n° 2019-1-ES01-KA201-064564

* De exemplu, copilul care a început să-și mănânce mâncarea după ce mama sa a spus „Nu te poți juca dacă nu mănânci” este motivat extern. Motivul motivării acestui copil nu este plăcerea lui de a mânca, ci utilizarea alimentelor ca instrument de joacă.

Susținerea motivației extrinseci

Factori

Nota (scor de performanță), Recompensă,

- **Premiu,**
- **Certificat,**
- **Trofeu,**
- **Medalie,**
- **Membru al clubului și al asociației,**
- **Competiție,**
- **Dorința de a fi afirmat sau adoptat,**
- **Presiunea colegilor.**

■ Cum să transmiteți motivație și curaj elevilor

Un mediu motivant ar trebui creat cu mult efort și o gândire atentă. Potrivit „Învățarea copiilor cu deficiențe de auz” scris de Danielle Sanders, primul lucru de făcut este să fiți conștient de trecutul elevilor. Este important să câștigăm încrederea cu elevilor, astfel încât aceștia să se simtă bine în procesul de învățare. "Este important să vă ascultați elevii și să aflați despre ei, ce îi interesează și ce îi împiedică. Este important să le acceptați sentimentele, temerile și dezamăgirile." (Sanders, 1988) Toate acestea sunt necesare pentru a crea un mediu confortabil. Un mediu în care toată lumea se poate simți confortabil este baza învățării.

Principala parte a motivației elevilor este de a-i ajuta să-și dezvolte stima de sine. Potrivit „Today's Hearing Impaired Child” de Vira Froehlinger, există o relație puternică între conceptul de sine și succesul școlar. „Consolidarea conceptului de sine este o metodă importantă de îmbunătățire a performanței academice.” Un studiu chiar a încercat acest lucru într-o clasă de grădiniță cu deficiențe de auz. Când au evaluat conceptul de sine al copilului, acest lucru a prezis cu exactitate rezultatele lecturii copilului la școală. (Froehlinger, 1981)

Lasă-i să aibă adesea un sentiment de realizare, astfel încât să fie încurajați să termine sarcina și să învețe mai multe. Acest lucru poate fi creat pe baza intereselor lor și prin găsirea unor lucruri care le sunt interesante și valoroase. Oferindu-le elevilor ceva ce vor să facă le oferă un sentiment interior de realizare. Succesul oferă copilului o recompensă intrinsecă, un tip ridicat de motivație. Dacă un copil crede că este posibil să aibă succes, va fi încurajat să

participe de bună voie la toate. Deci, dacă aveți un copil care crede că va avea succes, veți avea un copil cu o stimă de sine dezvoltată.

După ce o sarcină este finalizată în sala de clasă, este important să anunțați elevul dvs. ce a învățat. Spuneți-le că au realizat ceva ce nu știau înainte. Este important ca acestea să îndeplinească o sarcină stabilită în fața lor. O afirmație foarte interesantă arată cât de importantă este comunicarea cu un copil. "Acum mă uit mai atent la ceea ce spun copiii, ci și la modul în care aceștia o spun. Răspunsurile mele sunt mai precise, deoarece ascult mai bine. În ceea ce predau au fost incluși mai mulți stimuli vizuali. Fiecare copil învață într-un mod unic. Combinația de căi și stimuli nu poate decât să îmbunătățească procesul de învățare. " (1981) După ce citim acest lucru, ne dăm seama că nu numai că fiecare copil este diferit, dar și stilurile lor de învățare sunt diferite. Trebuie să ne ascultăm studenții și să găsim modalități de predare care să funcționeze pentru individ. Dacă un copil este mulțumit de stilul de predare al profesorului, este mai probabil să fie mai deschis și mai motivat să învețe.

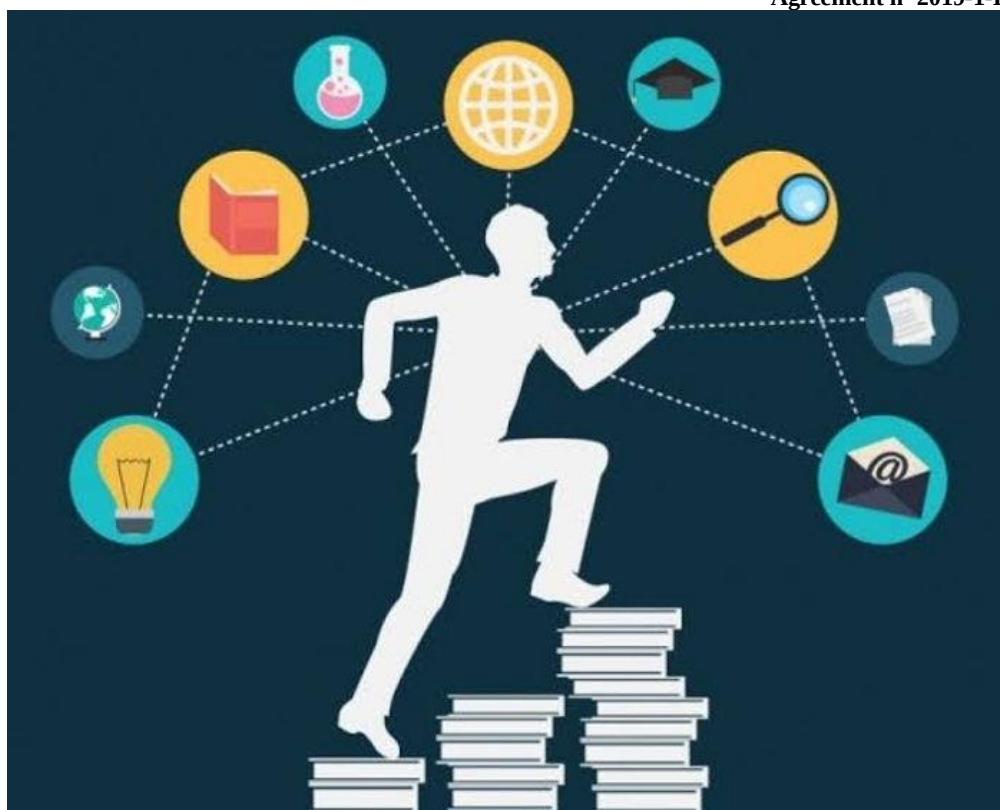
O altă modalitate de a motiva un copil cu deficiențe de auz în clasă este de a stabili obiective realiste. Dacă ambele așteptări pentru persoanele cu deficiențe de auz sunt prea mici sau prea mari, copilul va avea probabil sentimente de frustrare și eșec. „Regula generală în clasă este să treci cu doar un pas dincolo de nivelul de așteptare și să observi performanța copilului. De multe ori acest lucru duce la mai multă motivație și progres individual. Cu această strategie, este probabil ca copilul să se dezvolte din punct de vedere academic și în același timp să-și simtă succesul.

■ Cum să transmiteți sentimentul de responsabilitate

Dacă un profesor are o clasă de copii cu dizabilități senzoriale, este important să-i trateze pe toți copiii în mod egal. Deși acest lucru poate părea aproape evident, este adesea uitat. Este important să-l ajutați pe copil să-și dezvolte responsabilitatea. Încurajați-i să lucreze pentru dvs. și să trimită mesaje către administrație. Vreți ca elevul să capete un sentiment de auto-valoare. Copiii își iubesc profesorii. Amintiți-vă că singurul lor obstacol este să audă. Toți copiii ar trebui să aibă posibilitatea de a învăța să comunice cu diferite persoane în diferite situații. Dacă elevul crede că sunteți încrezător, este posibil ca imaginea de sine și motivația lor să se îmbunătățească ..

■ Cum să transmiteți credința în succes

Datorită programelor educaționale adaptate pentru elevii cu deficiențe de auz, succesul lor poate crește încrederea în sine.

Programa este de obicei la dispoziția noastră.

Profesorii adaptează programa în conformitate cu nevoile elevilor lor.

Au posibilitatea de a se adapta în cadrul specificat.

În adaptarea curriculumului:

- Trebuie luate în considerare caracteristicile de dezvoltare și nevoile de învățare ale elevului.
- Mediile de învățare ar trebui să fie structurate în funcție de caracteristicile elevului.
- Ar trebui aplicat într-o anumită perioadă de timp și în conformitate cu un anumit plan.
- Ar trebui utilizate materiale, metode și tehnici adecvate.
- Procesul trebuie evaluat.

Agreement n° 2019-1-ES01-KA201-064564

- Conținutul educațional care să se potrivească vârstei și caracteristicilor de dezvoltare și nivelului fiecărui elev ar trebui să fie planificat, ar trebui să se facă analiza unității și conceptului necesar.

Planul pregătit de profesor este conceput pentru a fi flexibil și potrivit pentru ritmul de învățare al elevilor și trebuie să aibă o structură.

- Subiectele trebuie să urmeze o ordine de la ușor la dificil, de la simplu la complex.
- Unitățile trebuie să se sprijine reciproc.
- Conținutul subiectului trebuie să fie legat de viața de zi cu zi a elevilor.
- Obiectivele și orientările ar trebui definite clar.
- Ar trebui folosite metode creative precum drama sau jocurile care fac învățarea permanentă.
- Ar trebui să se acorde atenție alegerii subiectelor care pot fi susținute de diferite materiale și instrumente auxiliare.

Adaptarea curriculumului la mediul clasei prin luarea în considerare a diferențelor individuale va oferi;

- Încredere în sine,
- Abilități de rezolvare a problemelor,
- acceptarea în cadrul clasei,
- Consolidarea sentimentului de utilitate,
- Sentimentul de a fi apreciat,
- Dezvoltarea comportamentelor pozitive,
- Conștientizarea responsabilității,
- Abilități de comunicare,
- integrarea cu colegii lor.

După cum se poate observa, faptul că programa este flexibilă și adaptabilă va contribui în mare măsură la succesul tuturor elevilor, inclusiv a persoanelor cu deficiențe de auz.

Agreement n° 2019-1-ES01-KA201-064564

În videoclipul de mai jos, veți urmări viața profesională a 3 medici cu dizabilități auditive, vizuale și fizice, pe care le considerăm ca inspirație.

Pentru a traduce în limba dvs., deschideți subtitrarea, faceți clic din nou pe subtitrare în secțiunea de setări, apoi faceți clic pe traducerea automată și selectați opțiunea.

Link video: <https://www.youtube.com/watch?v=X71TP7hitlo>

Sursa : Proiectul Uniunii Europene și al Turciei 'Împreună reușim'. Iunie 2013

■ Cum să dezvoltăm capacitatea de efort a elevilor

Persoanele cu deficiențe auditive ratează multe dintre oportunitățile zilnice de a învăța și a înțelege informațiile. Prin urmare, punctul în care elevii cu deficiențe de auz au dificultăți este limbajul. Deoarece majoritatea lecțiilor sunt transmise oral, astfel de lecții pot fi deosebit de problematice. Copilul care nu poate învăța, va înceta să facă eforturi pentru a învăța după un timp. Pentru aceasta, putem crește interesul și efortul elevului față de lecție cu unele schimbări pe care le vom face în clasă.

Exemplu

Poate fi dificil pentru elevii cu deficiențe de auz să citească pe buze și să ia notițe în același timp.

Câteva sfaturi pentru clasă:

- Descrieți terminologia străină sau termenii tehnici
- Scrieți cuvinte noi și folosiți exemple pentru a explica idei noi
- Rezumați informațiile adesea pentru a consolida învățarea
- Acordați timp studenților să învețe și să înțeleagă informații noi. Elevii care citesc pe buze pot pierde multe informații
- Notificați când treceți la informații noi pentru a evita confuzia
- Notați informații importante și puncte cheie
- Utilizați indicii vizuale acolo unde este posibil
- Asigurați-vă că iluminatul din clasă este adecvat și asigurați-vă că elevii își pot vedea fața celuilalt.
- Reduceți cât mai mult posibil zgomotul extern

.Utilizați un limbaj clar și simplu

- Căutați întotdeauna feedback pentru a vă asigura că ține evidența a ceea ce se întâmplă.

Cu astfel de schimbări pe care le vom implementa în clasă, putem crește sentimentul de realizare și capacitatea de efort ale elevului.

6.2. Recomandări pentru mentori

În această secțiune, vom examina modul în care putem empatiza cu persoanele cu dizabilități senzoriale.

■ Tehnici de empatie cu cei cu dizabilități senzoriale

Este mai ușor să empatizezi cu persoanele cu deficiențe de auz (dacă nu au alte dizabilități) decât cu alte persoane cu dizabilități.

Deficiența auditivă poate fi imitată în mai multe moduri, dopurile de cerumen sau dopurile din plastic fiind cele mai simple pentru a imita o pierdere generală a auzului.

Pentru a descoperi lumea oamenilor cu probleme de auz și perspectiva lor asupra lumii, este necesar să le cunoaștem experiențele din trecut, cum ar fi viața de familie, mediul social, viața educațională. Înțelegerea dificultăților cu care se confruntă și modul în care luptă împotriva acestor dificultăți va fi posibilă numai cu metoda empatiei. Ajutarea celor pe care le înțelegem lumea sau satisfacerea dorințelor lor va face relația lor cu viața la fel de normală ca orice altă ființă umană. Să încheiem acum lecția cu acest poem al lui Mike Wilson.

Dacă un copil cu deficiențe de auz trăiește în critică, învață să condamne.

Dacă un copil cu deficiențe de auz trăiește cu ostilitate, el învață să lupte.

Dacă un copil cu deficiențe de auz trăiește cu batjocură, el învață să fie timid.

Dacă un copil cu deficiențe de auz trăiește rușinat, învață să se simtă vinovat.

Dacă un copil cu deficiențe de auz trăiește cu toleranță, învață să aibă răbdare.

Dacă un copil cu deficiențe de auz trăiește cu curaj, învață încredere.

Dacă un copil cu deficiențe de auz trăiește cu laude, învață să aprecieze.

Dacă un copil cu deficiențe de auz trăiește cu dreptate, el învață dreptatea.

Dacă un copil cu deficiențe de auz trăiește în siguranță, el învață să creadă.

Dacă un copil cu deficiențe de auz trăiește cu aprobare, învață să se iubească pe sine.

Dacă un copil cu deficiențe de auz trăiește cu acceptare și prietenie, învață să găsească dragoste în lume.

Mike Wilson

Rezumat

Tehnicile de motivație intrinsecă și extrinsecă pot fi utilizate pentru a crește motivația persoanelor cu deficiențe de auz.

Nu trebuie uitat că efectul motivației intrinseci este mai mult decât motivația extrinsecă.

Contribuie foarte mult la dezvoltarea succesului, a capacității de ancorare și a sentimentului de responsabilitate al unui elev cu deficiențe de auz cu motivație ridicată.

Dacă avem un student cu deficiențe de auz, primul lucru de făcut este să-l cunoaștem. Cea mai bună metodă pe care o putem dezvolta este empatia.

După ce îl cunoaștem pe acest elev, ar trebui să îi atribuim sarcini care să-i permită să ne ajute, așa că se va adapta la clasă și va fi mai motivat.